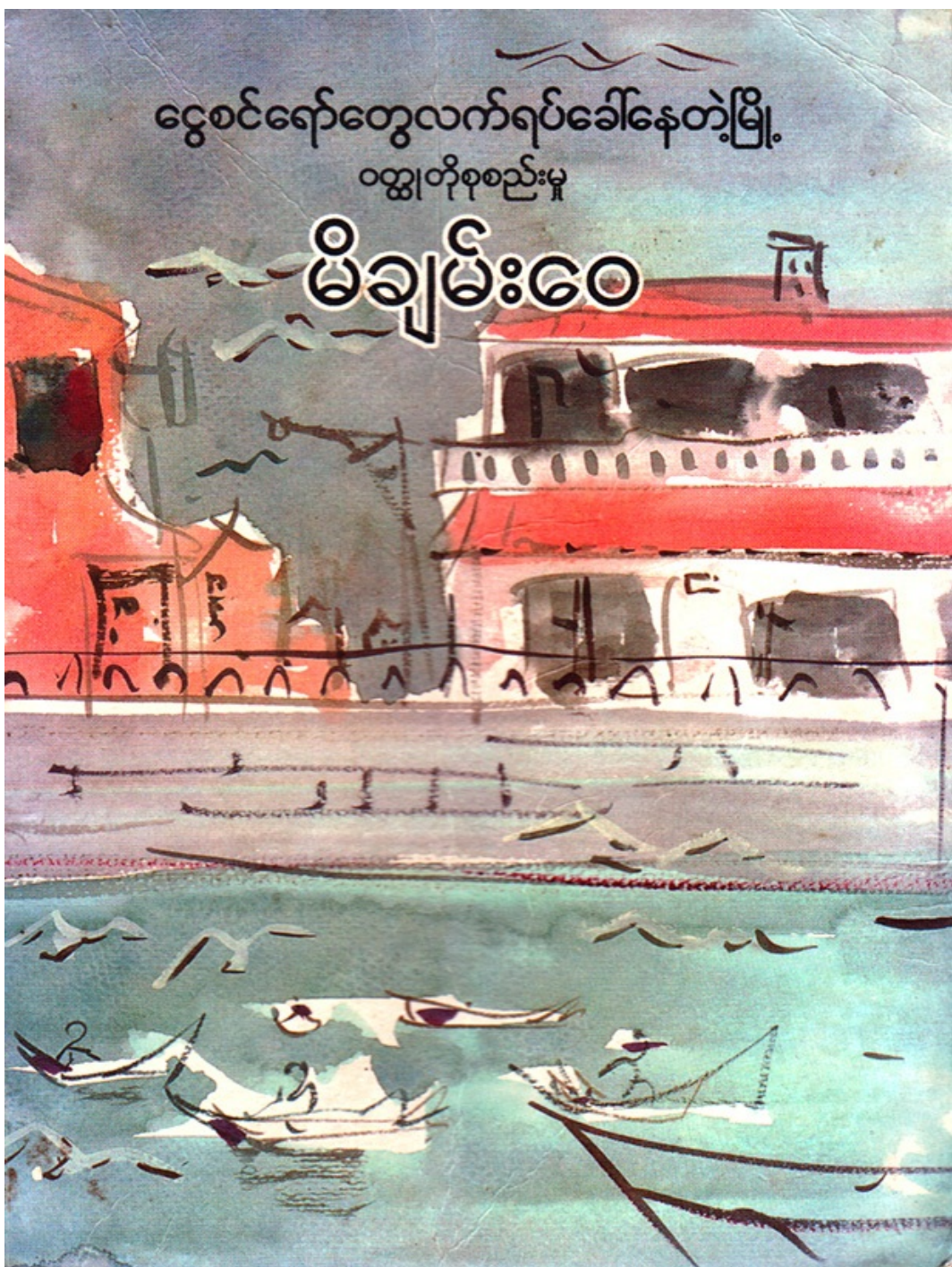

ငွေစင်ရော်တွေလက်ရပ်ခေါ်နေတဲ့မြို့

ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

မိချမ်းဝေ

၁၂

ငွေစင်ရော်တွေ လက်ရပ်ခေါ်နေတဲ့မြို့

အတ္တရံမြစ်ကို ကျောမှီပြီး သံလွင်မြစ်ပေါ် မေးတင်နေတဲ့ မြို့အိုကြီးဟာ သူ့သက်တမ်းနဲ့ မမျှတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို ထမ်းပိုးထားလေရဲ့။

စစ်မီးလျှံတွေကြားမှာ ယမ်းငွေ့တွေ ရှူရှိုက်ခဲ့ရတုန်းက သူ့မှာလည်း အခြားမြို့တွေလိုပဲ ကျားစဉ်းလဲတစ်ကောင်ရဲ့ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသလို ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပြည့်နှက်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဒီတုန်းက နုပျိုသန်မာမှုတွေကြောင့် လျှင်လျှင်မြန်မြန် ပြန်လည်နာလံထခဲ့တဲ့ မြို့ကလေးဟာ မြို့အိုကြီးဆိုတဲ့အမည် အခေါ်မခံရခင် အချိန်ကာလ အထိပေါ့။ နောက်တော့ မြို့ကလေးရဲ့ လန်းစွင့်ဝင့်ဝါမှုတွေကို အချိန်ကာလ ယန္တရားကြီးက တတိတိနဲ့ ဝါးမြိုပစ်ပါလေရော။ ဒီလိုလဲကျရင်း ပြန်ထရင်းနဲ့ မြို့ကလေးဟာ ရင့်ရော်မှုတွေ ပျစ်ချွဲစေးကပ်နေတဲ့ မြို့အိုကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ နှုတ်ကပတ်တော်တွေနဲ့ လွမ်းခြုံထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ မယ်တော်မာရီရဲ့ အကြင်နာလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ထွေးဖက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မြို့အိုကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ မတွေးဝံ့စရာပါပဲ။

ထမ်းပိုးထားရတာ ချင်း အတူတူ အဲဒီ မြို့အိုကြီးရဲ့ ကျောပေါ်က ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဟာ စင်ဒီကလော့အဘိုးအိုရဲ့ ကျောပေါ်က အထုပ်အပိုးကြီးနဲ့တော့ မနှိုင်းစာအပ်ဘူးပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စင်ဒီကလော့ အဘိုးအိုရဲ့ ကျောပေါ်မှာ ရှိတတ်တဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ မြို့အိုကြီးရဲ့ ကျောပေါ်မှာ မရှိလိုပါပဲ။

ကိုယ့်ချစ်သူသည် ပျော်ရွှင်ဖို့ရာ အခွင့်အလမ်း နည်းပါးလှစွာ မြို့အိုကြီးနဲ့ ပတ်သတ်ယှက်နွယ်နေခြင်းဟာ စေတန်နတ်ဆိုးရဲ့ လက်ညှိုး

တစ်ချောင်းကြောင့်ပါပဲ။

စပါးကြီးမြွေရဲ့ ညှို့ချက်မိသူပမာ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ မြို့အိုကြီးဆီ တစ်လတစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်ရှာလေရဲ့။ ကြက်တစ်ကောင်ရဲ့ ရှာဖွေသက်ငင်ခြင်းမျိုးနဲ့ ဝမ်းစာရှာဖွေဖို့ မြို့အိုကြီးရဲ့ ကျောပေါ်ကို ကျားကုတ်ကျားခဲ တက်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။ လိုက်လေဝေးလေ ငွေတွင်းရှည်ကြီးကတော့ မြို့အိုကြီးရဲ့ ကျောပေါ်မှာ အရစ်လိုက်ခွေလို့။

မိမိကိုယ်မိမိ မိုးကျရွှေ့ကိုယ်တွေလို့ အထင်ကြီးနေသူတွေ၊ ရိုးသားစွာ ဘဝဝမ်းစာရှာဖွေသူတို့ကို လှည့်ဖျားချင်သူတွေ၊ အတတ်ဝယ်သူအချို့ကို အခါးပေါ် သကာဖုံးပြီး ကွက်ကျော်ရိုက်စားလုပ်နေတဲ့ ခပ်လည်လည်ရောင်းသူတွေ၊ လောဘဇောတိုက်နေသူတွေရဲ့ စိတ်ဆင်ရိုင်းတွေနှင့် ယှဉ်ကာ ရိုးသားစွာ ကိုယ့်ချစ်သူ ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ဝမ်းစာကိုတော့ ကိုယ်မြို့ကျစရာ အကြောင်းမရှိခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း အခြားရွေးစရာလမ်းမရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့ ချစ်သူရယ်။

ချစ်သူရဲ့ မွေးနေ့ကို ရောက်တိုင်း ‘ချစ်သူဖတ်ဖို့’ စာအုပ်ကလေးထဲမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကျ ရေးလေ့ရှိတဲ့ ကိုယ်ဟာ အခုတော့ ချစ်သူမွေးနေ့ မဟုတ်ပေမဲ့ ကဗျာတွေ ရေးဖြစ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ချစ်သူဖတ်ဖို့ စာအုပ်ကလေးထဲမှာ ကိုယ် ဒီတစ်ခါရေးဖြစ်တဲ့ ကဗျာကလေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်က ‘ခရီးဆုံးဘယ်မှာ’ တဲ့။

ချစ်သူက

ရထားအိုကြီးစီးပြီး မြို့အိုကြီးဆီ

မသွားလိုတော့ပါဘူးတဲ့။

မီးရထား ဥဩသံဟာ

တံပိုးခရာသံအလား

ငါ့အနားက ချစ်သူကို ဆောင်ယူသွားခဲ့။

ဇလီဖားတုံး မစုံလင်လှတဲ့

သံလမ်းကျွေ့ကောက်တွေက

ငါ့ချစ်သူရဲ့ နောက်ကျောကို

တံတောင်နဲ့ ထောက်နေလေရဲ့။

မြို့အိုကြီးဆီသွားမယ်ဆိုရင် ရထားအိုကြီးကို မလွဲမသွေ

စီးနင်းကြရမှာပါ။ သစ်လွင်တောက်ပမှုကင်းပြီး ညစ်ပေစုတ်ချာလှတဲ့

တွဲဟောင်းကြီးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ရထားအိုကြီး။ ဇလီဖားတုံး မစုံလင်တဲ့

သံလမ်းတွေပေါ်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ အပူပေးခံရတဲ့ ပြောင်းဆံတစ်ဆံရဲ့

ခုန်မြောက်မှုမျိုးနဲ့ အခေါက်ခေါက်လိုက်ပါခဲ့ရတယ်။ ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြော

အထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့ နောက်ကျောကုပ် နံပါတ်သုံးအကြော ညပ်နေတယ်ဆိုတဲ့

မှတ်ချက်စကားသံဟာ ကိုယ့်ရဲ့နားထဲကို သံရည်ပူတွေလို လိမ့်ဆင်းလာကြတယ်။

အနာရှိတော့လည်း ဆေးရှိရဦးမှာပေါ့။ အားတင်းထားပါဦး ချစ်သူရယ်

ဘဝရဲ့လိုအပ်ချက်တွေအတွက် . . . ။

ဂျန်း ဂျတ် ဂျန်း ဂျတ်

(ဝန်တင်လားတစ်ကောင်လို ပေကပ်ကပ်)

မွန်းကျပ်နောက်ကျိမှုတွေရှူရှိုက်

ငိုက်မျဉ်းငြီးငွေ့ဖွယ် နွေလယ်ခင်းကို ဖြတ်သန်း

ဝှေ့ရမ်းပြနေတဲ့ ကလေးများရဲ့ လက်ကို ငေးရီ

နေခြည်ဖျော့အလင်းအောက်က

အပေါက်အဖာဗရဗျစ်နဲ့

ညစ်ထပ်ထပ် ရိုးအီအီအရောင်မွဲ

ပန်းချီကားတွေဟာ

ငါ့ချစ်သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို

နှိမ်းဖတ်ရင်ရော်စေရင်းနဲ့ . . . ။

မီးရထားကို အိမ်လုပ်၊ ထမင်းထုပ်နဲ့ စားမြိန်၊ ရှာဖွေရေးနဲ့ တွေ့ရင်
လာဘ်ထိုး၊ ဇာတ်တူသားကျတော့ အရိုးမကျန်အောင် စားချင်ကြသူတွေဟာ
သူတို့သယ်နေတဲ့ ကုန်စည်တွေနဲ့အတူ စနစ်ဆိုးကြီးထဲ ပေါလောမျောပါလို့။

ကုန်နဲ့လူတွေ စည်းကမ်းမဲ့ထိုးတင်လို့ ပြတင်းတံခါးတွေ
ပျက်စီးကုန်တာ၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို လူသွားလမ်းတစ်လျှောက် မဆံ့မပြဲ
တင်တဲ့အပြင် အိမ်သာကိုပါ ချမ်းသာမပေးလို့ တံခါးတွေ ပျက်စီးပြီး
အိမ်သာဝဟောင်းလောင်းဖြစ်ကုန်တာ။ ယုတ်စွအဆုံး ရထားကြီးရဲ့
ဘေးကာအသားတွေပါ ခွာပြီး ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရတဲ့နည်းနဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်သယ်ကြတာတွေ။ အဲဒီ လို ခရီးသည်တွေရဲ့မျက်နှာကို မကြည့်၊ လောဘ
တစ်မျက်နှာသာကြည့်တဲ့ လုပ်ရပ်ဆိုးတွေဟာ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ရထားကြီးကို
အိုမင်းရင့်ရော်အောင် ထုထောင်းနှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ အရာတွေပေါ့။ အခုတော့လည်း အဲဒီ
ကုန်စည်စီးဆင်းမှုတွေဟာ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားလို့ အရင်ကလောက်
အထူအထောင်း မခံရတော့ပေမဲ့ ရထားအိုကြီးကတော့ ဖွတ်ဖွတ်ကျေ
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တာပဲ။

ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ရထားအိုကြီးပေါ်က အဲဒီ လူပင်လယ်ကြီးထဲမှာ အဲဒီ
ကုန်ပစ္စည်းတွေ လူတွေနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘဲ သူ့အကြောင်းတရားနဲ့သူ
စီးမျောပါဝင်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘူတာကြီးရောက်မှ သူစီးနင်းလိုက်ပါမယ့်
အထက်တန်းတွဲ ပြုတ်ကျန်ခဲ့ရတဲ့အတွက် အထက်တန်းလက်မှတ်ကြီးကိုင်ပြီး
အိမ်သာရှေ့က တစ်နေရာကို အလှအယက် ပြေးဦးလိုက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး။ အရှက်နဲ့
သိက္ခာကို မငဲ့နိုင်၊ အလယ်လမ်းကြောင်းမှာ ဒူးနှစ်လုံးကွေးသွင်း လူဂုံညင်းအဖြစ်

စီးနင်းခဲ့ရတာ အခါခါ။ သူ့ခေါင်းပေါ်က ကွမ်းယာဆေးလိပ်တွေကျော်သွား၊
လက်ဖက်ရည်ထုပ်၊ ထမင်းထုပ်တွေကျော်သွား၊ လီမွန်၊ ခရက်ရှာတွေ ကျော်သွား၊
ဆွေဆွေအောင်၊ ဝေဝေအောင်၊ စုလှဖြူ၊ မိကိုဇူးဇင်နှင့် တစ်ပတ်နွမ်း
မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေ ကျော်သွား၊ လူပဒေသာ ရထားအိုကြီးရဲ့ တစ်နေရာမှာ
သူပါသွားတာ အသေအချာပါပဲ။

မွန်းကျပ်နောက်ကျိမှုတွေ မြန်မြန်ကုန်အောင် သူ့ဘာသာသူ
ရှူရှိုက်ပစ်နေရတဲ့ ချစ်သူဟာ ငိုက်မျဉ်းငြီးငွေ့စွာနဲ့ နွေးနေ့လယ်ခင်းများစွာကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။

တစ်ခါလာလည်း ဒီတောင်တန်း၊ ဒီမြောင်စမ်း၊ တစ်ခါလာလည်း
ဒီကန်သင်း၊ ဒီလယ်ကွင်း၊ ဟင်းလင်းပြင်ကျယ် အမိုးကောင်းကင်အောက်က
ထန်းဖက်မိုး ကျူဖျာကာ အပေါက်အဖာဖရဗျစ်နဲ့ ညစ်ထပ်ထပ် ရိုးအီအီ
ကျေးလက်မြင်းကွင်းတွေဟာ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို
နွမ်းဖတ်ရင့်ရော်စေတာ အမှန်ပါပဲ။

ဟော . . . မြက်ခြောက်ချုံပုပ်တွေ
တလှုပ်လှုပ်လိုက်ပါကြ
သွယ်တန်းဓာတ်တိုင်တွေ
ပြေးလွှားက,ခုန်ကြ
လေပွေအထမှာ
သောကမှုန်တွေ ဖြန့်ကြဲကြ။

ဒါပဲလေ၊ မရိုးနိုင်တဲ့ မဲပြာပုဆိုးကိုပဲ အထပ်ထပ် ဝတ်ဆင်နေရတဲ့
ချစ်သူဟာ မိန်မောမူးဝေတဲ့ ဝေဒနာတွေ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ခံရရင်း
သောကဝန်တွေ ပိုခဲ့ပါပေါ့။ မီးရထားလမ်းဘေးမြင်ကွင်းတွေရဲ့

ခြောက်လှန့်လှောင်ပြောင်မှုအောက်မှာ ရီဝေယိုင်ထိုးစွာနဲ့ ရထားအိုကြီးဆွဲခေါ်ရာကို မငြင်းမဆန် လိုက်ပါခဲ့ရတဲ့ရက်တွေ များခဲ့ပါပေါ့။

တစ်ခါကတော့ ရွာကလေးတစ်ရွာရဲ့ မနီးမဝေးမှာ ပြုန်းဆို ရထားကြီး ထိုးရပ်သွားပါရော။ လမ်းချော်တာလား၊ စက်ပျက်တာလား။ ဖြေသူမဲ့ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ စီညံနေပေမဲ့ ရထားအိုကြီးက တုတ်တုတ်မှမလှုပ်။ ဂျုတ်ဂျုတ်သံစဲ၊ ပေခဲကပ်ကပ် ရပ်မြဲရပ်လျက်။

တစ်နာရီလည်းမက နှစ်နာရီလည်းမက မွန်းတည့်နေပူပူအောက်မှာ ရင်ပူရေငတ် ထမင်းစာတဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ ခရီးသည်တွေကို တရစပ် နှိပ်စက်ပါတော့တယ်။ လမ်းဘူတာ မဟုတ်လို့ စားသောက်ဖွယ်ရာ ရောင်းချခြင်းမရှိ။ ရေသည်ကိုမှ မမြင်ရ။ ချိုချင်ငုံဖို့ပင် စိတ်မကူးနိုင်။ သည်လိုပဲငုတ်တုတ် အပူဒဏ် အငတ်ဒဏ် ခံနေရမယ့်အတူတူတော့ အေးကွက်ရှာဖို့ ဆိုပြီး ခရီးသည် အတော်များများ အနီးအနားက သစ်ပင်ကြီးငယ်အောက်ကို အေးရိပ်ဝင်ခိုကုန်တော့တယ်။

အချိန် အတော်ကလေးကြာတော့ မလှမ်းမကမ်း ရွာကလေးဆီက ဈေးဗန်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ကလေး ပေါ်လာတော့တယ်။ အနီးရောက်တော့ ထမင်းသည်မှန်းလည်း သိရော အံ့ခဲဝယ်ယူလိုက်ကြတာ ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားပါရော။ အတူပါလာတဲ့ ကလေးကို အမေလုပ်သူက သားရေ ပြေးပါဦး။ အမေတို့အိမ်က ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ယူခဲ့ဆိုကလေးက ပြေးပြီး ယူလိုက်၊ ရောင်းလို့ကုန်သွားလိုက်၊ သားရေပြေးပါဦး ခေါင်းရင်းက နင့်အရီးအိမ်က ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ယူခဲ့ဆို ကလေးက ပြေးယူလိုက်၊ ဈေးသည်ကလည်း မကြုံစဖူး ရောင်းကောင်းနေတော့ ရောင်ချင်ရှာမှာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ဒီလောက်များတဲ့ ခရီးသည်တွေအတွက် ရွာမှာ စားစရာတွေ အခေါက်ခေါက် ပြန်သယ်ယူပေးနေရတဲ့ ကလေးဟာ လေးငါးခေါက်ပြေးပြီးတဲ့အခါမှာတော့ အတော်ကလေး မောနေရှာပြီ။

နောက်တစ်ခေါက် သူ့အမေ ခိုင်းမယ်ပြင်တော့ ဒီကလေး ပြန်ပြောတဲ့စကားကြောင့် ချစ်သူဟာ ထမင်းလုပ် လွတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

‘ဟာ... အမေရာ တော်ပါတော့။ အမေရောင်းကောင်းတာက အရေးမကြီးဘူး။ ဟိုမှာ တစ်ရွာလုံး ထမင်းငတ်တော့မှာဗျ’ တဲ့။

အင်း... ဟုတ်ပါရဲ့။ သည်လိုသာ ရထားတစ်စင်းလုံးစားဖို့ သယ်ရောင်းရရင်တော့ တစ်ရွာလုံးထမင်းတွေ လောက်မှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ သည်လို ငိုရခက် ရယ်ရခက် ရထားအိုကြီးကပေးတဲ့ စိတ်ပျက်ဖွယ် အတွေ့အကြုံကလည်း တစ်ခေါက်တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင်ပါပဲ။

သည်လိုနဲ့

အနားသတ်မျဉ်းတစ်ကြောင်းဆီချဉ်းကပ်

ငွေစင်ရော်တွေ လက်ယပ်ခေါ်နေတဲ့

မြို့အိုကြီးက ဆီးကြို

နီညိုရောင်ခရီးဆောင်အိတ်ကို ထမ်းပိုး

နှောင်ကြိုးအထပ်ထပ်ရစ်ပတ်နေတဲ့

ခန္ဓာကိုယ်နဲ့

ညိုမှိုနံ့မှိုနံ့ မီးရောင်အောက်မှာ

လျှောက်သွား လျှောက်သွား

လမ်းများရဲ့ အဆုံးမှာ

မနက်ဖြန်ဆိုတာ ရှိမလား။

ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဘူတာဆုံးရင် ဆင်းရမှာပဲလေ။ လမ်းဆုံးတစ်နေရာမှာ ရထားအိုကြီး ရပ်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ မြုန်းဆို သံလွင်နဲ့ ပက်ပင်းဆုံပါတော့တယ်။

သံလွင်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မာန်စွယ်ထုတ်ထားတဲ့ မြွေတစ်ကောင်လို ရိုကျိုးမှုမျိုးနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မုန်ယိုနေတဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ ကြမ်းခက်မှုမျိုးနဲ့ စောင့်နေလေ့ရှိတယ်။ သူ့ဆန်စားလျှင် ရဲမှဆိုတဲ့ထုံး နှလုံးမှုပြီး ဇက်၊ သင်္ဘောနှင့် မကြုံတဲ့အခါ စက်တပ်သမ္မာန်ငယ်ကလေးပေါ်မှာ ချစ်သူရဲ့အသက်ကို အပေါင်ထားပြီး သံလွင်ကို ဖြတ်ကူးရလေ့ ရှိတယ်။ လမသာ၊ ကြယ်ပြာမရှိ မှောင်အတိပြီးနေတဲ့ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ သက်စောင့်မန္တာန်တန်ခိုးတော်ကို တင်းတင်းဖက်တွယ်ပြီး သံလွင်ရဲ့ ဝါးမျိုမှုမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရတာ က အခါခါ။ စက်ပျက်သွားလို့ ရေလယ်မှာ သမ္မာန်ကလေးထဲက နှင်းခိုးရိုက်နေတွေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာဖွေမရ ဖြစ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်။ ရွှေနယားလို နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးတွေကိုတောင် အသာလေး ရိုက်လှဲနိုင်တဲ့ သံလွင်ဟာ စက်ပျက်သမ္မာန်လောက်ကိုတော့ အပျင်းပြေ အညောင်းဆန့်ရုံပါပဲ။

သည်လိုနဲ့ အနားသတ်ကမ်းစပ်ဆီ ချဉ်းကပ်မိတဲ့အခါ ငွေစင်ရော်တွေ လက်ယပ်ခေါ်နေတဲ့ မြို့အိုကြီးက ဆီးကြိုနေပါတော့တယ်။ မြို့အိုကြီးရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ငွေစင်ရော်ငှက်ကလေးတွေ ရွှင်ပျော်ကျက်စားခြင်းပါပဲ။ ဆိပ်ကမ်းမြို့တိုင်းမှာ ငှက်စင်ရော်တွေ ဝဲလှေမရှိပါဘူး။ အချို့ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေမှာဆို သိမ်းစွန့်ငှက်တွေသာ ပျံဝဲကျက်စားလေ့ရှိတာ တွေ့ရတယ်။ ရာသီဥတုသာယာတဲ့နေ့တွေဆို မြစ်လယ်အထိ ငွေစင်ရော်တွေ လာကြိုလေ့ရှိတယ်လေ။

လူတွေရဲ့ လက်ဖျားက ကျဆင်းလာတဲ့ ပေါင်မုန့်စကလေးတွေကိုလေမှာ ကျွမ်းစိုက်ပြန်ပျံ့ပဲပြီး မလွတ်တမ်း ထိုးသုတ်လေ့ ရှိတာတွေ၊ ရေပေါ်ရောက်လုနီး အစာကို ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှား အမိဖမ်းပုံတွေ၊ ဝမ်းဗိုက်နဲ့ရေပြင်ပွတ်ရမိလို့ လွင့်စဉ်လာတဲ့ ရေမှုန်ရေစက်တွေနဲ့ ငှက်ကလေးတွေ၊ တကစ်ကစ်အော်မြည်တဲ့ ဂီတာသံတွေဟာ သံလွင်ရဲ့အလှကို ကူပုံနေတဲ့ အရာတွေပါပဲ။ အဲဒီ အလှအပတွေဟာ ရင့်ရော်နေတဲ့ မြို့အိုကြီးကို ကျားကန်ပေးထားတယ်ဆိုရင်

ဘယ်သူမှ ငြင်းနိုင်မယ် မထင်ဘူး။

ချစ်သူဟာ အဲဒီ အေလှအပတွေမှာ ကြာရှည်မနစ်မောနိုင်ဘဲ နှောင်ကြီးအထပ်ထပ် ရစ်ပတ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မြို့အိုကြီးရဲ့ လမ်းတွေပေါ် အရောက်လှမ်းခဲ့တယ်။ လုပ်ငန်းပြီးစီးဖို့ လိုအပ်တဲ့ ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စရပ်တွေဟာ ချစ်သူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လှုပ်ရှားစေဖို့ မောင်းနှင်အားတွေပဲပေါ့။ ကမ်းနားမှာ ကျောက်ချရပ်နားထားတဲ့ ကုန်တင်စက်လှေကြီးအချို့ရဲ့ ကျဲတောက်တောက် ဆက်ဆံရေးတွေကတော့ ချစ်သူရဲ့ တက်ကြွရှင်သန်မှုတွေကို တစ်ခါတစ်မျိုး ရိုက်ချိုးနေတော့တာပါပဲ။

‘ဝမ်းစာရှာတာချင်း အတူတူ စာနာစိတ်ကင်းတယ်ကွာ’ ဆိုတဲ့ ချစ်သူရဲ့ ညည်းညူသံဟာ မောဟိုက်နွမ်းနယ်မှုတွေနဲ့ တုန်ခါလို့နေတယ်။ ပူလောင်ပြင်းရှတဲ့ နွေနေ့လယ်ခင်းတွေဟာ ကြားတံတား၊ ထားဝယ်တံတားနဲ့ ပစ္စည်းဂိုဒေါင်တွေအကြား လွန်းပျံသွားနေတဲ့ လွန်းကလေးကို နွမ်းဖတ်ရင့်ရော်စေရင်းနဲ့ . . . ။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ချစ်သူဟာ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ အင်အားတွေ၊ ကျဆင်းသွားတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို အစားထိုးဖို့ မြို့အိုကြီးရဲ့ ကျက်သရေဆောင် တောင်ရိုးတန်းပေါ် အရောက်သွားလေ့ရှိတယ်။ ရှေးဟောင်းလက်ရာမွန်အပြည့်နဲ့ ဘုံမြင့်ကျောင်းတော်ကြီးက တောင်ရိုးတန်းအစပ်မှာ အထီးတည်း ရပ်နေလေရဲ့။ ကျိုက်သလန်စေတီတော်နဲ့ မဟာမြတ်မုနိခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းပြီးတဲ့အခါ အကုန်း၊ အမော့၊ အပြေ၊ အလျှော့အတိုင်း နံနက်ခင်း လမ်းလျှောက်သူတွေနဲ့ စည်ကားစိုပြေနေတဲ့ တောင်ရိုးတန်းလမ်းကလေး။

ကိုယ့်ချစ်သူဟာ သူခင်မင်လေးစားရတဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဦးခင်မောင်လွင်နဲ့အတူ တောင်ရိုးတန်းပေါ်က မြို့အိုကြီးကို ငေးရီ။ လေနှင့်အတူလွင့်ဝဲရောက်ရှိလာတဲ့ အမိုးချွန်ချွန် စိန့်ပက်ထရစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကို နာခံ။ ရှေးဟောင်းဆရာအတတ်သင် မော်တင်လိန်းကျောင်း၊

မွန်ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်၊ သံလွင်ဟိုတယ်တစ်ဖြစ်လဲ လော်ကမန်တိုက်၊ စိမ်းညိုညို သစ်ရိပ်အုပ်တွေကြား ထိုးထွက်နေတဲ့ မြို့အိုကြီးရဲ့ အထင်ကရ ဇာတ်ကောင်တွေကို မျှော်ကြည့်။ ပင်လယ်ထဲ စီးဝင်တော့မယ် သံလွင်ရဲ့ နှုတ်ဆက်လေပြေကို ရှူရှိုက်၊ ဦးခန္တီဘုရားခြေရင်းက ရှုခင်းသာအမိုးအောက်မှာ အပန်းဖြေ၊ တောင့်တင်းသန်မာ ကျန်းမာဖျတ်လတ်ဟန်အပြည့်နဲ့ စကားကို အားရပါးရ ပြောတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဦးခင်မောင်လွင်ဟာ မြို့အိုကြီးကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာ ဖက်တွယ်ထားသူဖြစ်တယ်။

လူအိုတော့ ပန်းပန်၊ အိမ်အိုတော့ ကျားကန်၊ မြို့အိုတော့ . . . ။

အဟောင်းနေရာမှာ အသစ်သစ်တွေ အစားထိုးလာတော့ ဒါဟာ ပါးရည်တွန့်နေတဲ့ မြို့အိုကြီးကို ပန်းပန်ပေးခြင်းပဲဆိုတဲ့ ချစ်သူရဲ့ တွေးဆချက်ဟာ ဦးခင်မောင်လွင်ရဲ့ တဟားဟား အော်ရယ်သံအောက်မှာ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားရတယ်။

“ဒါဟာ ခေတ်စနစ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ပေါ့ ကိုယ့်လူ”

“အဟောင်းနေရာမှာ အသစ်အသစ်တွေ အစားထိုးမှုဟာ တကယ်ပဲ ခေတ်စနစ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်လား၊ ဒါဆိုရင် . . . ”

ဆွေးနွေးငြင်းခုံလို့ အားရတဲ့အခါ ခြေလျင်နဲ့ တောင်တက်အသင်းက ဖွင့်ထားတဲ့ ကဖေးဆိုင်ကလေးထဲ ဝင်ရောက်နားခိုလေ့ရှိတယ်။

ကဖေးဆိုင်ကလေးကနေ အရှေ့ဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်ရင် တိမ်ညိုတွေ ငုံ့နမ်းနေတဲ့ တောင်တန်းထူထူ သစ်ရိပ်အုပ်အုပ်တွေကြားမှာ အတ္တရံမြစ်ကို မထင်မရှား မြင်နိုင်တယ်။ တစ်ချိန်သောအခါက မောရီယတွေ ပျော်မောခဲ့လို့ မောရမြိုင်လို့ အမည်ရတဲ့ မြို့ကလေးရဲ့ ပျိုမြစ်နုနယ်မှု အစကနဦး သမိုင်းဦးခြေရာကို တောင်ရိုးတန်းပေါ်ကနေ ဖွေရှာမယ်ဆိုရင် ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် သမာသမတ်ကျတဲ့ အကောင်းစား မှန်ဘီလူးတစ်ချပ်တော့ လိုလိမ့်မယ်။

တောင်ရိုးတန်းချောက်ကမ်းပါးရဲ့ အစွန်းမှာ မေးတင်ထားတဲ့ ကဖေးဆိုင်ကလေးထဲမှာတော့ မြို့အိုကြီးရဲ့ ရှေ့ဆောင် ပင်စင်စား

အဘိုးအိုကြီးတွေအကြား သူလေးစားရတဲ့ ဆရာအိုကြီးတွေနဲ့ မကြာခဏ
ဆုံတွေ့စကားစမြည်ပြောလေ့ရှိတယ်။ မြို့အိုကြီးနဲ့အတူ ပညာရှိအိုကြီးတွေဟာ
ကုန်းကျအိုမင်းလာပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အနုပညာဖန်တီးအားတွေဟာ
အရှိန်အဟုန်ကောင်းစွာ စီးဆင်းနေဆဲ။

ခေတ်စနစ်များစွာကို ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ခဲ့ရလို့
အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်လှတဲ့ ဦးအုန်းလွင်တို့လို၊ ဦးတင်အောင်တို့လို
အဘိုးကြီးတွေကြားမှာ ချစ်သူဟာ ရင့်ကျက်မှုတွေ ရှာဖွေရင်းနဲ့ မထစ်ချွန်းဘဲ
ဖြုန်းခနဲရွာချလိုက်တဲ့ မိုးလို ကြမ္မာဆိုးနဲ့ ပက်ပင်းဆိုးခဲ့ရတယ်။

သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေတဲ့
ဦးခင်မောင်လွင်ဟာ ရုတ်တရက် သွေးတိုးတက်ပြီး အာရုံကြောတွေ
အလုပ်မလုပ်တော့တဲ့ ဝေဒနာနဲ့ သေမင်းရဲ့ အကြမ်းပတမ်း ဆွဲခေါ်ခြင်း
ခံလိုက်ရတဲ့နေ့။ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေပေမဲ့ လူတွေ မေ့လျော့နေတဲ့
သေခြင်းတရားရဲ့ တံခါးခေါက်သံ။

တောင်ကျချောင်းတစ်ခုနယ် ကြမ်းရှုစွာ တွန်းထိုးပွတ်ရစီးဆင်းခဲ့ရတဲ့
ခရီးလမ်းများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရလို့ နွမ်းဖတ်ရင့်ရော်နေတဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့
စိတ်ဓာတ်ဟာလည်း မိတ်ဆွေကြီး မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကျနေတဲ့
ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်လို ပြိုလဲမှုမျိုးနဲ့။ တစ်ခုသော ဆောင်ဦးပေါက်မှာ ဇာတိမြို့
မီးစွဲလောင်တော့ ချစ်သူရှာထားသမျှ စီးပွားတွေ သမင်မွေးရင်း
ကျားစာဖြစ်သွားရတာ တွေဟာ တိုက်ခိုင်းမှုပေလား။ မကြာခဏ အသစ်အသစ်
ပြန်လည်တည်ဆောက်နေရတဲ့ (မိသားစုလေးယောက် နေလောက်ရုံ
အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရေး စီမံကိန်း) ချစ်သူရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းတွေကို
မီးပင်လယ်ကြီး ဝါးမျိုပစ်လိုက်ခြင်းက ချစ်သူရဲ့ အားမာန်တွေကို
ရိုးချိုးပစ်လိုက်ခြင်းပေလား။

မြို့အိုကြီးဆီက တစ်ခေါက်ပြန်လာတိုင်း အားဖျော့နွမ်းနယ်လာတဲ့

ကိုယ့်ချစ်သူကို ပြောင်းလဲမှုတစ်စုံတစ်ရာ မဖန်တီးပေးနိုင်တာလည်း နောက်ကျမှ သိလာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ညံ့ဖျင်းနံ့ချာမှုတွေပါပဲ။ မောင်တစ်ထမ်းထမ်းနေချိန်မှာ မယ်တစ်ရွက် ရွက်ဖို့ အရည်အချင်းနည်းပါးခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ကျနှောင်တတွေဟာ သေရာပါ အမာရွတ်အဖြစ်သာ ကျန်ရစ်ပါတော့တယ်။ ကိုယ်က ချစ်သူအပေါ် ပြောင်းလဲမှုတစ်စုံတစ်ရာ မဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့အတွက်များ အဲဒီ ပြောင်းလဲမှုတစ်စုံတစ်ရာကို သူ့ဘာသာ ဖန်တီးသွားလေသလား။ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်က လွင့်ပါးဝေးစင်သွားတဲ့ ရေစက်ရေပေါက်တွေလို မိသားစုကမ္ဘာကလေးထဲက ကိုယ့်ချစ်သူ ပြေးပုန်းပျောက်ကွယ်သွားတာ ရက်မှ လကူး၊ နှစ်ဦးလွန်မြောက် လွမ်းမီး အကြိမ်ကြိမ် တောက်ခဲ့ပါပေါ့။

ချစ်သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ဘယ်မှာလဲဟင်။

မိသားစုရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလေးလံမှုကြောင့် လူ့လောကကို ငြီးငွေ့ပြီး မြို့အိုကြီးဝန်းကျင်က ကျောက်တစ်လုံး၊ တော်ကူး စတဲ့ တောရ တစ်နေရာမှာ အေးကွက်ရှာနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် အချိန်မရွေး ဖောက်ပြန်နိုင်တဲ့ သံလွင်ရဲ့ ဒေါမာန်ကြီးတဲ့ ရိုက်ချက်အောက်မှာ နှစ်မြှုပ်ပျောက်ဆုံးခဲ့လေသလား။ ချစ်သူဟာ တကယ်ပဲ ခရီးဆုံးဆီ ရောက်သွားခဲ့ပြီလား။ ဟောဒီတောင်ရိုးတန်းပေါ်က မြင်ရတဲ့ မြို့အိုကြီးရဲ့ တစ်ခွင်တစ်ပြင် ဘယ်နားလောက်ဆီမှာ ချစ်သူရဲ့ဝိညာဉ် ကပ်ငြိခိုဝင်နေပါသလဲ။

တစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်စူးခဲ့ပေမဲ့ ချန်ထားလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူပစ်မလေးကတော့ ‘ချစ်သူဖတ်ဖို့’ စာအုပ်ကလေးထဲမှာ ကဗျာတွေ တစ်ပိုဒ်ပြီးတစ်ပိုဒ် ဆက်ရေးသွားမှာပါ။

ချစ်သူက

ရထားအိုကြီးစီးပြီး

မြို့အိုကြီးဆီ မသွားလိုတော့ပါဘူးတဲ့။

ငါတို့ချစ်တယ် ချစ်သူရယ်။

(မဟေသီ၊ ၂၀၀၀ပြည့်၊ နိုဝင်ဘာ)

*

နှင်းကြွင်းကြွေလှ

မဟာစေတီဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လျှင်ပင်
ရင်ပြင်ကျောက်ပြားတို့၏ အေးစိမ့်မှုက နှင်း၏ အကြည်ဓာတ်ကို
ညှိမြှူလိုက်လေသည်။

နေ့သစ်သည် မြူမှုန်ဝေစ ဆောင်းညကို လွန်မြောက်လာသော်လည်း
ရက်ဖောက်ဆန်းချီ မင်ရည်တိမ်ခိုးတို့၏ အငွေ့ခံတွင်းမှ ရှင်းရှင်းကြီး
မလွတ်သာသေး။ မြောက်လေမှာ သွေးသည်ဆိုရုံကလေး သွေးနေသဖြင့်
ရွက်ဆုပ်ကိုင်တို့ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ကကြိုးယှက်နေကြဆဲ...။

စိုဖန့်ဖန့်ပွင့်ချပ်လွှာတို့ကား မြေသို့ သက်ဆင်းကာ မည်သူကောက်နိုး
မျှော်ကိုးကမ်းလင့် ပင်မြေမှာ အဆင်သင့်။ အအေးဓာတ်ကို မမှု၊
ကျောက်သားပြင်နုနုထက်မှာ ‘နှင်း’ ရဲ့ လက်ကလေးတွေ လှုပ်ရှားလိုက်တော့
နီးခွက်ဆန်ခါခုံးကလေးထဲ ကြိုးကြိုးပြီး မွှေးချင်စရာ ခရေပွင့်တွေက
အပြည့်အမောက်၊ သီတံကြိုးတစ်လျှောက် တစ်ပွင့်ခြေ တစ်ပွင့်နင်း၊ တစ်ပွင့်ဆင့်၊
တစ်ပွင့်လူး တစ်ပွင့်ဖူး တစ်ပွင့်အာ ခဏမကြာအတွင်း ခရေတွေ တစ်ကုံးပြီးတစ်ကုံး
သီပြီးသည့်အခါမှာတော့ မဟာစေတီ ဘုရားကြီးဆီ ချဉ်းကပ် ရေတော်ကပ်။
ပန်းတော်ကပ်ဖို့ ပြင်ရသည်။

နှင်း ကျောင်းပိတ်ရက် ပဲခူးသို့ ပြန်လာတိုင်း ထိုနေ့စဉ်ဝတ်ကိုတော့
မပြတ်အောင်ဖြည့်သည်။ ဆောင်းနှင့် နှင်းက ခွဲခြားမရသလို နှင်းနှင့်ခရေကလည်း
ပလဲနံသင့် အလွမ်းဆင့်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည့်အခါမှာတော့။ ပျို့အံလှလှ
နေခြည်နုတွေက နှင်းထုကို ထိုးခွဲဖို့ မရဲတရဲဟန်ပြင်နေကြပြီ။ နီးဆန်ခါခုံးထဲက

ပန်းကုံးလက်ကျန်တွေကတော့ နှင်းပန်ဖို့၊ နှင်းဆင်ဖို့လေ။

အိမ်ပြန်ရန် ခရေရိပ်မှအထွက် စိုးလက်လက် ကျောက်ပြားထက်မှာ လျှောက်မည့်ဟန်ပြင်ခိုက်၊ အလို... မြောက်ပြန်လေသွဲ့သွဲ့မှာ တယောသံနဲ့နဲ့ကပ်ပါလာပါလား။ ဆောင်းလေဝေနေသဖြင့် အသံက နီးလာလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်။

“အို ချစ်ခြင်းမေတ္တာ . . . သင့်အတွက် နေရာ ကိုယ့်အသည်းမှာ . . . ထိကပါး ရိကပါး ကျီစားသလိုများ ပြုမသွားသင့်ပါ . . . ကိုယ့်နှလုံးသားဝယ် ငြိတွယ်ပါချင် အစဉ်ခိုင်မာ . . . အေးအေးချမ်းချမ်း စိမ့်စမ်းရေပမာ . . . သွန်းဖြန်းပါစေကြောင်း . . . ဆုတောင်းရ အခါခါ”

နှင်းသိပ်ကြိုက်သည့် မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာသီချင်းအလိုက် တယောသံသည် ချိုနဲ့လှသည်။ ဂီတ၏ ညှို့ချက်အားက နှင်းကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည့်အလား။ ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းမှ ထွက်၍ တောလမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းလျှောက်လာသော်လည်း သစ်ရိပ်အုပ်ဆိုင်း ပြာမှိုင်းမှိုင်းဝန်းကျင်တွင် တယောရှင်ကို ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဟိုး... ညောင်မုတ်ဆိပ်ပင်ကြီးနားအထိတော့ နှင်းမသွားရဲ။ သည်လို အလင်းဝေစ မှောင်တစ်ဝက်လင်းရည်အချိန်မျိုးတွင် မမြင်ရသော ပရလောကကို မကြောက်သော်လည်း အိမ်ခြေကျသွားသော ထိုနေရာမှ လူသူရမ်းကားတို့ အန္တရာယ်ကိုတွေးကြောက်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်လာမိသည်။

ဘုရားဝင်ကို ဖြတ်ပြန်သည့်အတွက် စေတီတော်ကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ကာ မမမြန်းရှင်ရုပ်ထုရှေ့၌ ခြေအစုံရပ်မိသည့်အခါ မမက နှင်းကို ပြုံးပြုံးကလေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ နှင်းရဲ့ မမမြနန်းရှင်က ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ပီဘိသန့်စင် လှသွေးယဉ်ဆင့် ကျက်သရေတင့်လှပေသည်။

“မမရယ် . . . ကျေးဇူးပြုပြီး နှင်းနဲ့အတူ တယောသံရှင်ကို

ကုရှာပေးပါနော်”

နှင်းက တိုင်တည်စကားပြောကာ မမကိုပြုံးပြလိုက်မိသည်။ မြနန်းရှင် မမက သည်နယ်တရားကို ပိုင်စိုးသည့်အတွက် တယောသံရှင်ရှိသည့် နေရာကို မမ သိကိုသိရမည်။ နှင်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘတောင်နိုးနှင့်နေပြီ။

“နှင်းကလေးလားဟေ့”

နှင်းရဲ့ခြေသံကြောင့် အဘက လှမ်းမေးပြီး ရေစင်ဘက်ကို ထွက်သွားတော့ အလုပ်ခန်းထဲဝင်ကာ နှင်း စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“အိုး... ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ... သင့်အတွက်နေရာ ကိုယ့်အသည်းမှာ”

စောစောက တယောတေးသွားအလိုက် သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုးကလေး ညည်းကာ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး၏ မျက်လုံးကို ဆေးသားလှလှခြယ်နေတော့သည်။

“နှင်း သည်နေ့ ဘာဖြစ်လို့များ ပေါ့ပါးမြူးရွှင်နေရပါလိမ့်”

သည်နေ့တော့ နှင်းခံခေါင်းဆောင်အပြင် နှင်းကာဝတ်ရုံကလေး ခြုံထားသဖြင့် နှင်းသည် ယုန်ဖြူမလေးနှင့် တူနေလေသည်။ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးကလေးနှင့် မျက်နှာသွယ်သွယ်ကလေးက နှင်းခံ ခေါင်းဆောင်အောက်မှာ မပေါ်တပေါ်။ သွယ်လှလှနှင့်ခန္ဓာကိုယ်က သိုးမွေးနှင်းကာခြုံထည်အောက်မှာ ဣန္ဒြေရရ။ ပွင့်အာလန်းဆန်းနေသော နှင်းရည်ဆမ်းသည့် ခရေပန်းတွေကို တစ်ပွင့်ချင်း ထပ်သီနေချိန်မှာပင် တေးသံနဲ့နဲ့ ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် နှင်းရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ သည်နေ့တော့ တယောသံရှင်ကို တွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်မည်။

အလို ... သည်နေ့လည်း မနေ့က မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာပါပဲလား။ တေးသွားသံစဉ်အလိုက် နှင်း တိုးတိုးကလေး လိုက်ဆိုနေမိသည်။ မနေ့ကလိုပင် လေဝေနေသဖြင့် အသံက နီးလာလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်။ နှင်းအလုပ်တွေ

လက်စသတ်ကာ တောလမ်းကလေးဆီထွက်လာတော့ မြူမှုန်ဝေဝါး နှင်းပန်းဖွားတို့ လွင့်ပါးကုန်သဖြင့် ဝန်းကျင်ကို ထင်လင်းပြတ်သားစွာ မြင်နေရသည်။ အသံရှင်သည် ဟိုမှာလည်းမဟုတ်၊ သည်မှာလည်းမဟုတ်၊ ပင်ခြေအုပ်အုပ် ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်တစ်ဝိုက်သာ ကျန်တော့သည်။

ဟော . . . မုတ်ဆိတ်ဖားလျားကျနေသော ပင်ခြေမှာ ကျကျနနထိုင်၍ ပခုံးစွန်းတွင် တယောကိုမှေးကာ စိတ်ပါလက်ပါဆိုညည်းနေသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်၊ အဖြူရောင်ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်မှာ နီညိုရောင် ချိုင်းပြတ်သိုးမွေးဆွယ်တာကလေးထပ်ကာ ချည်ချောလုံချည်ဝတ်လျက် ကတ္တီပါဖိနပ်စီးထားသော ဖြူနဲ့နဲ့ တယောသံရှင်သည် ဇာတ်မင်းသားနှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာထဲ နှင်းပါ ကပ်ငြိလိုက်ပါသွားပြန်သည်။

“ဟိတ် . . . ”

တယောသံကို ဗြုန်းခနဲရပ်ပစ်လျက် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားရာ ပြေးမည့်ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားတော့သည်။

“မင်း . . . ဘယ်သူလဲ၊ တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးနားထောင်နေတာ၊ ကြည့်စမ်း . . . ။ မိပြီ၊ ပြော . . . ဘယ်သူလဲ”

“နှင်း . . . နှင်းပါ”

“နှင်း . . . တဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မိနှင်းမွေ့ကြွေပါ”

“သိပ်လှတဲ့ မွန်မလေးပါလား”

နှင်းက အလစ်ကို စောင့်လျက် လက်ကို ဇောင့်ခနဲ ဆောင့်ရုန်းကာ

နောက်ခြေနှစ်လမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟင်! ရှင်က . . . ရှင်က မင်းစက်ယာ မဟုတ်လား”

“အလို . . . ခင်ဗျားလေးက ကျွန်တော့်နာမည် သိလို့ပါလား၊ ဆိုပါဦး ဘယ်တုန်းက ဆုံဖူးတာပါလိမ့်”

“မနှစ်ကပါ၊ ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်းမှာ ကျင်းပတဲ့ မွန်အမျိုးသားနေ့မှာ ဆုံဖူးတာပါ”

“ဪ . . . ဪ သိပြီ၊ သည်တုန်းက အခမ်းအနားကို မင်းလဲ တက်တာပေါ့”

“အင်းလေ . . . အဲဒီ မှာ ရှင်တီးတဲ့ မိချောင်းလက်သံတောင် နားထောင်လာသေးရဲ့၊ ဘာတဲ့ အဲဒီ နေ့က ရှင်တီးတာ (သိုင်ဂိုပဲထင်) တေးသွားလေ၊ ပဲခူးမြို့ကြီးဖြစ်တည်မယ့်နေရာ ဟင်္သာနှစ်ကောင်နားတော့ ဘုရားဗျာဒိတ်ပေးတဲ့အကြောင်း ဖွဲ့ထားတဲ့ သီချင်း”

“အမယ် . . . အမိလေးက မှတ်မိသေချာလှပါလား၊ ကိုယ့်နာမည် မင်းစက်ယာဆိုတာ သိနေမှတော့ မိတ်ဆက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ အခုလို တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မင်း ဂီတကို ဝါသနာပါသလား၊ ဝါသနာပါရင် နောက်နေ့တွေလဲ လာဦးပေါ့၊ မင်း နားထောင်ချင်တဲ့သီချင်း ကိုယ် တယောနဲ့ ထိုးပြမယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး . . . ဒီအချိန်ကြီး ဒီနေရာမှာ တွေ့ပုံထောက်တော့ ဒီအနီးအနားမှာပဲ နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမဟာစေတီဘုရားဝင်ကြီးနဲ့ ကပ်နေတဲ့ လူနေရပ်ကွက်မှာ နေပါတယ်၊ နှင်းက နေ့တိုင်း ရင်ပြင်ပေါ်က ခရေပန်းတွေလာကောက်နေကျလေ၊ ဒါကြောင့် မနေ့ကတည်းက တယောသံကို သတိပြုမိတာ”

“ဒီနေ့တော့ အနားရောက်အောင်လာပြီး တိတ်တိတ်ကလေး
ချောင်းနားထောင်ရော ဆိုပါတော့”

နှင်းက ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ပေါ်အောင်ပြီးလို့ မျက်တောင်ကော့
ကြီးတွေဝင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ စူးလက်လက် မျက်ဝန်းအစုံကို
ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးတွေကို ရံတားစောင့်ကြပ်နေသည့်
မျက်ခုံးနက်နက်ကြီးတွေက မင်းစက်ယာဆိုသည့် မွန်အသွေး မွန်အလှကို
ပြနေလေသည်။

အို . . .နှင်း ရင်တွေခုန်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ သည်နေ့သည်
မနေ့ကထက်ပို၍ နှင်းအဖို့ နှလုံးချမ်းမြေ့ ကြည်မွေ့လန်းဆန်းလွန်းလှပါလား။

*

နေခြည်ဝင့်ဝါတို့ နှင်း ကန့်လန့်ကာကို ထိုးခွဲဝင်ရောက်လာသဖြင့်
အချိန်စောနေပေမဲ့ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသည်။
နောက်နေ့တွေမှာ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်အထိ နှင်းသွားစရာမလိုတော့ဘဲ နှင်း
ပန်းကောက်လေ့ရှိသည့် ခရေရိပ်မှာ သူနှင့် ဆုံဖြစ်လေသည်။ နှင်း
ခရေပန်းသီနေတုန်း သူက တယောကလေးနဲ့နဲ့ကြူနေလေသည်။ သည်နေ့တော့
မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာမဟုတ်၊ မောင်မောင်ညွန့်ရဲ့ ချစ်နှင်းမှုန်မှုန်။

ဘုရားဝေယျာဝစ္စတွေပြီးတော့ နှင်းသူနှင့် စေတီတော်ကြီးကို
တစ်ပတ်လမ်း လျှောက်ကြသည်။ ‘သည်စေတီတော်ကြီးကို တည်ဖို့ ဓာတုပစ္စည်းတွေ
ဋ္ဌာပနာတဲ့နေ့မှာ ဘုရင့်နောက်မင်းတရားကြီးရဲ့ မိဖုရားမှာ
သမီးတော်တစ်ပါးဖွားမြင်လို့ ဓာတုကလျာလို့ အမည်ပေးလိုက်သတဲ့’ နှင်းက
ကြားဖူးနားဝပြောပြတော့ သူက ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေသည်။

မြနန်းရှင်မမရုပ်ထုရှေ့မှဖြတ်သောအခါ ‘ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ် . . .

နှင်းဆန္ဒတွေပြည့်ဝပါပြီ’ ဟု စိတ်ထဲမှ လှမ်းပြောနေမိသည်။ ဘုရားဝင်းမှထွက်၍ အတန်ငယ်လျှောက်မိလျှင်ပင် နှင်းတို့အိမ်ဝင်းထဲရောက်လာသည်။

ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် မြေးပြန်အလာစောင့်နေသော အဘက နှင်းတို့ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်နေသည်။

“အဘ . . . နှင်းနဲ့ ဘုရားပေါ်မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်လာတဲ့ မင်းစက်ယာတဲ့”

“ဟောဒါ . . . နှင်းရဲ့အဘိုး အဘနိုင်ကောင်းပုံပါ”

အဘက မင်းစက်ယာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၍ . . . ။

“မင်းစက်ယာဆိုတော့ မွန်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဇာတိကရော . . . ”

“မွန်ပြည်နယ်၊ ဇင်းကျိုက်ရွာကပါ အဘ”

“အေး . . . ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဇင်းကျိုက်ဆိုတော့ မွန်ဒေသ အစစ်ပေါ့၊ ဆိုစမ်းပါးဦး ဇင်းကျိုက်ဆိုတဲ့ ဇစ်မြစ်အဓိပ္ပာယ်ကိုရော သိရဲ့လား”

“ဟာ . . . အဘကလည်း၊ အခုမှ တွေ့တဲ့လူကို ဘာတွေမေးနေပြန်ပြီလဲ တော်ကြ ဧည့်သည်စိတ်ညစ်သွားဦးမယ်”

“ရပါတယ် နှင်းရဲ့၊ အဘမေးတာ ကောင်းပါတယ်၊

ကိုယ်သိသလောက်ဖြေမှာပေါ့။ မသိတာရှိလဲ အဘဆီက ပညာပြန်ယူရတာ ပေါ့”

“ဒီလိုပါအဘ၊ ဇင်းကျိုက်ဆိုတာ မွန်ဘာသာအရ (ဇိုင်ကျပ်)

ကလာတာပါ။ အသံထွက်က ဇန်းကျိုက်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်က ဘုရားခြေရင်းရွာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ကျမ်းအလိုအရ တောင်ပေါ်က နဂါးမဘုရားကို အစွဲပြုပြီး ကျိုက်ဂရင်းနိုက်လို့ခေါ်ရာက ဇင်းကျိုက်ဖြစ်လာတာပါ”

“အေး . . . မင်းတော်တယ်၊ ခုခေတ်လူငယ်တွေဟာ ကိုယ့်ဒေသ ဇစ်မြစ်ကို မသိကြတော့ဘူး၊ သိအောင်လဲ မကြိုးစားကြတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဒေသရဲ့

စစ်မြစ်ကို မသိရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိဖို့မလွယ်ဘူးကွ၊ ဒါကိုကော မင်းလက်ခံလား”

ဟင်း . . . အဘနဲ့တော့ ခက်နေပြီ။ အဘက လူတစ်ယောက်လာရင် ပြောချင် ဟောချင်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ သည်လိုသာ ပြောနေဟောနေရလျှင် တစ်နေ့လုံး ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့်လည်း ထိုင်ဟောနေတတ်သည်။ နှင်းကတော့ မင်းစက်ယာကို အားအနာကြီးနာနေသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူကို အုန်းသီးခြစ်၊ နှမ်းထောင်းဖြူး၍ နှင်းအပြင်ထွက်လာတော့ အဘစကား ပဲခူးရောက်နေပြီ။

“မင်း မှတ်ထား၊ အခု အဘတို့နေတဲ့ ပဲခူးဆိုတာကလဲ မွန်အသံထွက်(ဖဲဂို) ကလာတာကွ၊ ခြောက်လှန့်၍ ဥပါယ်တံမျဉ်သုံး၍ ရသောမြို့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဘုရားမပွင့်မီက တေလဂူတွေက ရွက်သင်္ဘောတွေနဲ့ ပုသိမ်၊ ဒဂုံ၊ သထုံ၊ စုမကြား၊ ဘိုနီယို၊ ဂျပားစတဲ့ အရပ်ဒေသတွေကို ကုန်ကူးရင်း ပဲခူးမြေကို စတင်တွေ့ရှိတော့ သက်သေခံတစ်ရပ်ကို မြှုပ်နှံခဲ့ကြတယ်၊ တစ်ချန်ကျတော့ မွန်နဲ့တေလဂူအငြင်းပွားကြပြီး သက်သေခံကို တူးဖော်တဲ့အခါ မွန်တွေ ဥပါယ်တံမျဉ် သုံးပြီး အနိုင်ရခဲ့ကြလို့(ဖဲဂို) ပဲခူးလို့တွင်ခဲ့တာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘ၊ ကျွန်တော် ပဲခူးကိုတော့ သတိမထားမိလိုက်ဘူး၊ အခု အဘပြောတာတွေ မှတ်သားထားပါ့မယ်၊ ဒါထက် ဇိုင်းဂနိုင်ဆိုတာကရော မွန်နာမည်ပဲလားဟင် . . . အဘ”

လုပ်ပြီ။ ဒီလိုအထောက်နဲ့ အပို့နဲ့ဖြစ်နေရင် ဒီနေ့တော့ အဘလေကြောတော်တော်နဲ့ ပြတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ နှင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက နှင်းကို အသာနေဆိုပြီး မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။ အဘ အကြိုက်လိုက် လိုက်ဦးမည်ဆိုသည့်သဘော။

“အင်း . . . အဘသိသလောက်တော့ မွန်လို့ (ဇိုင်ဂနောင်) လို့ ရေးမှာကွ၊ အသံထွက်ကတော့ ဇိုင်းဂနိုင်ပေါ့။ ဇိုင်း -အနီးအနား၊ ဂနိုင်-အနန်းပင်၊ ဒါကြောင့် ဇိုင်းဂနိုင်ဆိုတာ အနန်းပင်အနီးအနားရွာလို့ ဆိုရင်သင့်မယ်”

သည်လိုတော့ အဖွင့်နှင့်အပိတ် အစပ်အဟပ်တည့်နေကြလေသည်။

စကားတွေက ပြောရင်း ပြောရင်း အရှိန်ရလာသည်။ နှစ်ယောက်သား
ကောက်ညှင်းပေါက်တစ်ခွန်း ကော်စားလိုက်၊ ငါးရံခြောက်ဆီဆမ်းကလေးမြို့လိုက်၊
ရေနွေးကြမ်း တစ်ကျိုက် ကျိုက်ချလိုက်နှင့် ရေနွေးတွေ ဖြည့်မလောက်
ဖြစ်လာသည်။ စကားတွေလည်း ဖောင်းကားကျယ်ပြန့်လာသည်။

“မွန်မှန်ရင် မွန်သုံးရပ်ကိုတော့ အကျဉ်းအားဖြင့်

သိထားသင့်တယ်မောင်ရင်ရဲ့။ မွန်သုံးရပ်ကို နေထိုင်မှု ဒေသစွဲနဲ့ခွဲသလို
ရိုးရာပထမအလိုက်လည်း ခွဲသေးတယ်၊ မွန်ဒိုင်က - အုန်းသီး၊ မွန်ဒက -ပိတ်၊
မွန်ညက - ကျည်တောက်၊ ခြင်း၊ ပလုံးနှင့် နတ်အဝတ်အစား၊ ဟံသာဝတီမိန်က
အုန်းသီးချိတ်ဆွဲခြင်း၊ မုတ္တမမွန်က နတ်ကွန်းတည်ဆောက်ခြင်းတွေနဲ့
ရိုးရာအစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းကြတယ်၊ မင်းတို့ဆိုရင် မုတ္တမမွန်ထဲမှာ ပါမှာပေါ့”

သည်တစ်ခါတော့ အဘအသံသာကြားရပြီး မင်းစက်ယာမှာ

ငြီးငွေ့သွားသည်လား၊ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသည်လား မသိ၊ အသံတိတ်နေသည်။
ကောင်းတယ်။ အဘအကြောင်း သိပြီမဟုတ်လား၊ အဘဖွဲ့မျိုး ခံနိုင်ရင်ခံပေတော့။

မင်းစက်ယာကို အဘနှင့်လွှတ်ထားကာ နှင်းတစ်ယောက်

အလုပ်ခန်းထဲဝင်၍ အရပ်ကလေးတွေ ဆေးခြယ်နေတော့သည်။
တွေ့ဆုံခင်မင်ရသည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း သူ့အပေါ်
စိတ်ဝင်စားခြင်းများစွာဖြင့် သူ့အကြောင်းစစ်မြစ်တွေ သိချင်နေမိသည်။
မွန်ပြည်နယ်၊ ဇင်းကျိုက်ရွာ ဇာတိဆိုသည်အပြင် ဘာမှမသိရသေး။
သူဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်မှာလဲ။ မွန်သီချင်းကို မိချောင်းတူရိယာနှင့်
ဋ္ဌာန်ကျမာန်ကျ ဆိုတီးတတ်တာရယ်၊ မွန်စာပေ အနည်းအပါး
တီးမိခေါက်မိတာရယ်ကြောင့် အခြေခံကတော့ မညံ့လှဟု နှင်း တွေးနေမိသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘစိတ်တိုင်းကျဖို့ လိုသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခရေပင်ရိပ်မှာ တွေ့ကြတော့ တယောမထိုးဖြစ်ဘဲ မနေ့က အဘနှင့်ပြောဆိုကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကို နှစ်ယောက်သားပြောပြီး ရယ်ကြသည်။ နှင်းနှင့်အတူ ခရေပန်းကလေးတွေ ကူကောက်ပေးပြီး ပန်းကုံးကလေးတွေ သီတော့ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်၍ နှင်း ပြုံးနေမိပြန်သည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ ကလေးမရဲ့၊ ကိုယ်သီတာ မှားနေလို့လား”

“မမှားပါဘူး၊ နှင်းမျက်စိထဲ ယောက်ျားလေးပန်းသီတာ မမြင်ဖူးလို့ တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကိုယ်လည်း ဒါ ပထမဆုံးလုပ်ဖူးတာလေ၊ နှင်းနဲ့တွေ့မှ ပန်းသီဖူးတာ”

“နှင်းနဲ့မတွေ့ခင် ဘာလုပ်လဲဟင်”

“နှင်းနဲ့မတွေ့ခင် ရွာမှာကျောင်းနေတယ်၊ နောက် မော်လမြိုင် တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသွားတတ်တယ်၊ ဘွဲ့ရတယ်၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေပြီး အလုပ်မရှိ တယောထိုးပေါ့”

“ဪ . . . သိပြီ၊ ဒီတောလမ်းကလေးအဆုံးမှာ မြင်နေရတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့ရွာက ဘုန်းကြီး ဒီကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်တာမို့ ခဏတည်းပြီး အလုပ်ရှာနေတာပါ”

“နှင်းရော . . . ဆယ်တန်းအောင်ပြီလား”

“ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ် ပန်းချီအထူးပြုပါ”

“အမယ် . . . ကိုယ့်ညီမက ဘယ်ခေလို့လဲ၊ ဆယ်တန်းတောင်

အောင်ထားပြီးပြီ၊ နှင်းက ဂီတဝါသနာပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ပန်းချီယူရတာလဲ”

“အင်း . . . ဂီတက နှင်းရဲ့ ဝါသနာပေါ့နော်၊ ပန်းချီက နှင်းရဲ့အလုပ်ပါ။ ကိုမင်း အိမ်မှာတွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ပလတ်စတာအရုပ်ကလေးတွေ၊ အဲဒါ အဘရဲ့ရိုးရာ အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းပေါ့၊ နှင်းက ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက စုတ်တံကိုင်းပြီး အရုပ်ကလေးတွေကို ဆေးခြယ်လာရတာ ၊ ဟိုးအရင်တုန်းကဆို နှင်းလေ . . . နှင်း”

“ပြောပါ နှင်းရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှင်း အဲဒီ အရုပ်ကလေးတွေကို ပဲခူးဘူတာမှာတောင် အော်ရောင်းခဲ့ရတယ်”

“ဪ . . . နှင်းလေးရယ်၊ အရုပ်ရောင်းတာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ. . . ဒါတွေထားပါတော့၊ အိမ်ပြန်ကြစို့၊ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်၊ အဘမျှော်နေရောပေါ့”

“ဟင် . . . ကိုမင်းက အဘလေကြောထဲကို မကြောက်သေးဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ အဘလေကြောထဲ လူးလိမ့်လွင့်ပါသွားရင် နှင်းက ဆီးဖမ်းလိုက်ပေါ့”

သူ့စကားက ဘာလိုလိုပေမဲ့ နှင်းသဘောကျကာ ကျေနပ်နေမိသည်။ ရှက်သွေးရဲရဲဖြာလျက် အသံတိတ်သွားသော်လည်း ရင်တွင်းဆန္ဒက အပြင်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘက ထုံးစံအတိုင်း ရေခွေးကြမ်းအိုးနှင့် စောင့်နေနှင့်ပြီ။

“လာဟော့ မောင်ရင်၊ ဒီနေ့တော့ အဘတို့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြမယ်”

“ဧည့်သည်ကို ထိုင်ပဲထိုင်ပါစေဦး အဘရယ်”

နှင်း စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်နေခိုက်၊ ဒီနေ့တော့ အဘရဲ့လေက

ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ . . . ဟုတွေးရင်း ငြီးငွေ့ညောင်းညာလာမည့် အသွင်ကို မျက်စိထဲမြင်နေမိသည်။

“အဘတို့ မိဘဘိုးဘွားတွေက စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းပါးက ရွာကလေးတစ်ရွာကကွဲ့၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးတော့ စစ်ဦးမှာ မခံရဘဲ စစ်နှောင်းဂျပန်အဆုတ်မှာမှ တစ်ရွာလုံး ပျက်ပြီး ပြေးရင်း ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာ၊ ပဲခူးကိုရောက်တော့ ဒီမဟာစေတီဘုရားကြီးခြေရင်းမှာ ခုံလှုံမိတာပဲဟေ့၊ ဒီလို ရေကြည်ရာ မြက်နုရာကို ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြတာကိုက မွန်တို့ရဲ့ အစဉ်အလာတစ်ရပ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ရှေးမွန်ကြီးတွေရဲ့ ပညာ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ကြီးရင့်မှုကို အစွဲပြုပြီး (ရ-မည-ရာမည) လို့ခေါ်တာ၊ မွန်တို့ဒေသ ရာမညကတော့ ဟံသာဝတီ၊ မုတ္တမ၊ တနင်္သာရီအထိပေါ့”

“ဟုတ်ကဲပါခင်ဗျ။ မြန်မာနိုင်ငံကို ပထမဦးဆုံးရောက်လာခဲ့တဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး ဂါလီဇီယာရဲ့ မှတ်တမ်းမှာ အနောက်ဘက်တွင် သရက်အထိ၊ အရှေ့ဘက်တွင် တောင်ငူအထိ မွန်လူမျိုးများ အုပ်ချုပ်လျက် ရှိသည်လို့ ရေးထားတာ မှတ်သားဖူးပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပဗျာ၊ ကောင်းလိုက်လေ၊ သရက်ဆိုလို့ သရက်မြို့ဆိုတာ သရက်ပင်ကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ရှေ့ဟံသာဝတီစစ်သည်တော်နဲ့ အင်းဝစစ်သည်တော်တို့ ဆုံဆည်းရာမှာ ဟံသာဝတီသူရဲကောင်းတွေက ဒီနေရာမှာ စည်းခြစ်ရေးထားပြီး စည်းကို မကျော်နင်းဖို့ အဟန့်အတားပြုရာ (ဆရပ်)ကို အစွဲပြုပြီး မွန်ဘာသာ သရက် - စည်းတားရေးခြစ်ခြင်းလို့ မြန်မာအသံထွက်ခဲ့တဲ့မြို့ဖြစ်တယ်”

အဘက သူ့စကားတွေကို မင်းစက်ယာ ထောက်ခံနေသဖြင့် သဘောအကျကြီးကျကာ အရှိန်ကောင်းနေသည်။

“မောင်ရင့်စကားထဲမှာပါတဲ့ တောင်ငူအထက် ပျဉ်းမနားမြို့ဆိုတာ

စစ်ပြင်ဆင်တဲ့နေရာ (ပြင်မနာန် - ပြင်းမနန်း) လို့ခေါ်တာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အရှေ့ဘက် တောင်ငူအထိ မွန်တွေအုပ်ချုပ်ခဲ့တာဆိုတာ အများကြီး ဖြစ်နိုင်တဲ့ အထောက်အထားတွေပေါ့”

“အဲဒီ အချိန်က ပြည်၊ သထုံ၊ မုတ္တမ၊ ထားဝယ်၊ တနင်္သာရီတွေဟာ ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုရော အဘဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ”

“အဘအမြင်ပြောရရင် ဒီအယူအဆဟာ အမှန်ပါပဲ။ ရှေးဟောင်းမွန်ကျောက်စာတွေမှာ ဇွဲကပင်တောင်ဟာ သင်္ဘောများဆိုက်ကပ်ရာဌာနဖြစ်တယ်။ ဆန္ဒန်ဂူဝန်းကျင်ကတော့ ပင်လယ်ပြင်ဖြစ်တယ်။ အိန္ဒိယမှ သင်္ဘောတွေဟာ ကစွပနဒီ - အဲဒီ ကမှ မော်တင်စွန်း၊ ပြီးမှ ပင်လယ်ဝ၊ ဇင်းကျိုက်တောင်၊ သံလွင်မြစ်၊ နောက်ဆုံး ကျိုက္ခမိပင်လယ်ဝမှာရှိတဲ့ ဘီလူးကျွန်းကို ရောက်မှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဇွဲကပင်ဆိုတာ မွန်းအရေးအသား ဂြက္ခင် (ဂရွန်ကပန်း) လို့ အသံထွက်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က သင်္ဘောချိတ်၊ အင်္ဘောဆွဲရာဌာန ဇွယ်ကပန်းကနေ ဇွဲကပင်ဖြစ်လာတာ အထင်အရှားပေါ့”

ထိုနေ့က ဧည့်ခန်းသို့ နှင်းထွက်လာတော့ စောစော ပြောဆိုသံများ ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး မင်းစက်ယာက တယောနှင့်မှေးလိုက်ကာ အဘနိုင်ကောင်းပုံက မွန်သားချောတေးတစ်ပိုဒ်ကို လေးလေးတွဲ့တွဲ့ဆိုနေလေသည်။

တယောသံက တအီအီ တနဲ့နဲ့။ အဘအသံက တုန်ယင်ယင်လေးတွဲ့တွဲ့။ နံနက်ခင်း နေခြည်သည် လူအိုနှင့် လူရွယ်နှစ်ယောက်ပေါ်သို့ ဝါစွေစွေထိုးကျနေသဖြင့် အလင်းဓာတ်ဟပ်ကာ နုပျိုသစ်လွင်ခြင်းနှင့် ရင့်ကျက်အိုမင်းခြင်းသရုပ်ကို တစ်ပြိုင်နက် ပြနေတော့သည်။

“ယီယိုလေ ချစ်သားလူကလေး၊ မဟာနဒီမြစ်ပုမ်းဌာနသည် ငါတို့မွန်ဒိုင်များ၏ နေရပ်ဟောင်းဖြစ်တယ်။ ငါတို့ မွန်ဒိုင်များသည်

ထိုနေရပ်ဟောင်းမှ ထွက်ခွာလာကြရာ တိဂုံမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြတယ်။
ကံကြမ္မာစီမံရာနေရင်းက ဌာနေမိဘများနှင့် ကွဲကွာနေရတယ်။ ဘယ်အခါတိုင်မှ
နေရပ်ဟောင်းကို ပြန်ရောက်ကြရမည်လဲ သားရယ် . . . ”

ဟု မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ရသော မွန်သားချောတေးကို သီဆိုနေသည့်
အဘ၏ အသံကပဲ အဆွေးဓာတ်ကို ဖန်စေလေသလားမသိ။ နှင်းရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ
လှုပ်ခါသွားလေသည်။

*

မဟာစေတီကုန်းပေါ်က မျှော်ငေးကြည့်လိုက်လျှင် မြင်မြင်သမျှ
စိမ်းညိုညို၊ မိုင်းပြာပြာ သစ်ရိပ်အုပ်အုပ် မြင်းကွင်းများက နှင်းရဲ့လွမ်းမော
ဆွတ်ကျင်မှုကို ဆင့်ပွားထွေပြား စေလေသည်။ ဟိုအဝေးမှာတော့
ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးက နှင်းလိုပင် အထီးတည်း။ ဆောင်းလည်း
ကျန်ရစ်လေကြောင်းမသင့်သဖြင့် ခရေတွေပင် ကြွေဖော်မရ။ အရာရာသည်
သက်ဝင်မှုကင်းစွာ နှင်းကို မညှာမတာ နှိပ်စက်နေလေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီးလာပေးသွားသော မင်းစက်ယာ၏
စာကလေးက နှင်းလက်ထဲမှာ ညှိုးရော်နေသည်။ စာသားတွေကလည်း
ဖန်တရာတေအောင် ဖတ်ထားသဖြင့် အလွတ်ပင် ရနေလေပြီ။

“နုတ်မဆက်ဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားတဲ့အတွက်
ခွင့်လွတ်ပါတော့နှင်းရယ် . . . အဘပြောတဲ့ စကားကလေးတစ်ခွန်းက
ကိုယ့်အရှိန်ကို ထိသွားလို့ပါ။ ကိုယ့်ဒေသဇစ်မြစ်ကို မသိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ
မသိနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့စကားလေ၊ ကိုယ်က အရပ်ဒေသကို သိပေမဲ့ မိဘဇစ်မြစ်
မသေချာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ နှင်းရယ် . . .

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ကိုယ့်အဖေဟာ ရွာကနေ ထွက်ပြီး တနင်္သာရီ ဘုတ်ပြင်နယ်ဘက်မှာ စွန့်စွန့်စားစား အလုပ်သွားလုပ်ရင်း အဲဒီ နယ်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုမွေးပြီး ဇာတိရွာကို ပြန်ချင်တဲ့အဖေဟာ အမေ့ကို အပါခေါ်လို့ မရဘဲ သားတစ်ယောက်ဆွဲပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။

ကိုယ် ဒီအရွယ်ရောက်လာတော့ အဖေလည်း မရှိတော့တဲ့အတူတူ အမေ့ကို ရှာချင်ဇောနဲ့ ထွက်လာရင်း တစ်ခုသောဆောင်းနံနက်ခင်းမှာ နှင်းနဲ့တွေ့ရတာ ပါ။ အခု ဘုတ်ပြင်မြို့နယ် ကျောင်းဆရာအလုပ်သွားလုပ်ရင်း ကိုယ့်အမေ့ကို အဖေထားရစ်ခဲ့တဲ့ သဲလွန်စတွေနဲ့ ပင်လယ်ကျွန်းတောင်တွေအနဲ့ ရှာပေဦးတော့မယ်။

အမေမှန်မှ အဖသားတဲ့ နှင်းရေ၊ ကိုယ် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အမေများ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် မြင်တွေ့ခွင့် ကြိုချင်ပါသေးတယ်။ အမေ့ရင်ခွင်ရိပ်မှာ တစ်နာရီတစ်မိနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုဝင်မှေးစက်ချင်လှတယ်။ အမေက ‘သား’ လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကို တစ်ခွန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားချင်လှတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အမေမေတ္တာ တပ်မက်မွတ်သိပ်မှုအပေါ် မှာတော့ နှင်း နားလည်ပေးပါတော့။

မရေရာတဲ့ အနာဂတ်မှာ နှင်းအနားမှာထိုင်ပြီး နှင်းကြိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာသီချင်းကို တယောထိုးပြခွင့် ကြိုချင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီ နေ့ကို ကိုယ့် မျှော်ကိုးခွင့်ရှိရင်ဖြင့်လေ . . . ”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . ကိုမင်းရယ်။ အဘက သူ့ဝသီအတိုင်း ပြောချင်ရာကို ရှေ့နောက်မကြည့်ဘဲ ပြောလေ့ရှိတာပါ။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အဘစကားက ကိုမင်းရဲ့ အားနည်းချက်ကို ထိရှုပွန်းခိုက်မိသွားတာကိုး။ ကိုမင်းကို မပြောဖြစ်လိုက်တဲ့၊ ကိုမင်းသိမသွားရတဲ့ နှင်းရဲ့အကြောင်းတွေကိုတော့ လွမ်းမောမှုနဲ့အတူ ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားရတော့မှာပါ။ ကိုမင်းလိုလူတောင် ဇစ်မြစ်မသေချာဘူးဆိုရင် နှင်းလို အစွန့်ပစ်ခံလူသားတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လို

ကမ္မည်းတင်ရမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်တော့ပါဘူး။

နှင်းတွေဝေနေတဲ့ တစ်ခုသော ဆောင်းနံနက်မှာ
ဟောဒီခရေပင်ကြီးအောက်မှာပဲ အဘက နှင်းကို ကောက်ရခဲ့တာလေ။ ကုသိုလ်ကံ
အကြွင်းအကျန်ကလေးကြောင့် အဘသူတော်ကောင်းလက်ထဲ
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ခဲ့ရတာ ပါ။ အမိအဖ ဘယ်သူဘယ်ဝါမသိနိုင်ပေမဲ့
ရေခံ မြေခံကောင်းတဲ့ အဘအရိပ်မှာ ကြီးပြင်းရှင်သန်ခဲ့ရလို့ နှင်းဘဝမှာ တစ်ခါမှ
ဝမ်းနည်းနာကျင်မှု မခံစားခဲ့ရဘူး။ အဘချပေးတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်
မှာလူလားမြောက်ခဲ့ပြီမို့ အတိတ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မရနိုင်တဲ့အရာကို
တမ်းတပူဆွေးမနေခဲ့ဘူး။

ပစ္စုပ္ပန်မှာ လူလား ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာထက်
ဘယ်ကိုသွားမလဲဆိုတာ ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ နှင်းထင်တယ် ကိုမင်းရယ်။

ဆောင်းနဲ့ နှင်း၊ နှင်းနဲ့ ခရေ၊ ခရေနဲ့ မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာသီချင်း . . .
ပြီးတော့ မင်းစက်ယာဆိုတဲ့ မမေပျောက်သားတစ်ယောက်။ အမိရော၊ အဖေပါ
ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ နှင်းရဲ့ အဖြစ်ကို မင်းစက်ယာများ သိခဲ့မယ်ဆိုရင် . . .။

ဟော . . . ဆောင်းလေမသုတ်ဘဲ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျလာတာ . . .

နှင်းလည်းမဟုတ် . . .

ခရေလည်းမဟုတ် . . .

.

. ။

ရည်ညွှန်း - ‘မွန်တို့ဌာနေ ရာမည’

(မာမက - သုတေသီ)

(လုံမလေး ၂၀၀၂ ဇန်နဝါရီ)

*

ထောင့်ကပ်ထဲက ပုက်ဖဲတစ်ချပ်

အတန်းပတ်လည် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ တာဝန်ကို ကျေပွန်ရန် ကျွန်မသည် ဆရာမလေးတွေ၏ အမည်ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်နေရလေသည်။ သည်တစ်ခါ ခေါ်မိသည်က -

“ဒေါ်လွင်လွင်လတ်”

“ဒီမှာ သမိုင်းမေးခွန်း၊ ဒါက အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းရေးဖို့ လျှောက်လွှာစာရွက်၊ မနက်ဖြန် အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းတွေ အပြီးအပ်ရမှာနော်”

ပေးသမျှပစ္စည်းတွေ ယူပြီးသော်လည်း ထွက်ခွာမသွားသေးသော သူမကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်ခဲသော မျက်နှာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“ဆရာမ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲဟင်”

“ဒီ... ဒီလိုပါ။ အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းတွေက မနက်ဖြန်အပ်ရမှာဆိုတော့ ညတွင်းချင်း အပြီးရေးရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ မေးခွန်းထွက်လာတာနဲ့ အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းကို နောက်တစ်ရက်မှာ သက်ဆိုင်ရာဘာသာရပ်အဖွဲ့ဆီ အပ်ရမှာ ထုံးစံပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လတ်မှာ ပုံနှိပ်တွေပဲရှိလို့ မှတ်စုတိုကလေးတွေရရင် ပိုအဆင်ပြေမလားလို့ပါ”

“ရပါတယ်။ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းလွှတ်ရင် အိမ်ကို လိုက်လာပေါ့။ အနီးအနားကလေးတွေဆီက ငှားရမ်းပေးလိုက်ပါ့မယ်”

သူမ အလုပ်ဝင်သည်မှာ မကြာသေးသည့်အတွက် သင်နည်းမှတ်စုတွေ အဆင်သင့် မရှိနိုင်သည့်ကိစ္စကို ကျွန်မ မေ့လျော့နေမိသည်။ သည်လိုနှင့် ကျောင်းလွှတ်တော့ ကျောင်းနှင့်မဝေးသည့် ကျွန်မအိမ်သို့ သူမ ပါလာသည်။ လိုအပ်သည့် စာအုပ်စာတမ်းတွေ ရှာဖွေပေးပြီးသည် အထိ သူမ စကားတစ်ခွန်းမှမဆို တိုးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။

“မမကို လတ် တစ်ခုလောက် ခွင့်တောင်းချင်လို့”

မရွံ့မရဲ သူမလေသံကြောင့် ကျွန်မ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်လိုက်မိသည်။

“ဒီအမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းတွေကို လတ် ဒီမှာပဲ ပြီးအောင် ရေးချင်လို့ပါမမရယ်၊ တလွဲတော့ မထင်ပါနဲ့နော်၊ အခု လတ်နေရတဲ့ နေရာမှာ စာရေးဖို့နေရာမရှိလို့ပါ”

“စာရေးဖို့နေရာ မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုနေရာပါလိမ့်။ မင်းဘယ်သူ့အိမ်မှာ နေတာလဲ”

“အိမ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးဦးထိုက်ပန်ရဲ့ ပန်တော်မူသစ်စက်မှာ”

“ပန်တော်မူသစ်စက်မှာ”

သူမ အလုပ်ဝင်သည့်ကာလတစ်လျှောက်လုံး အနေမနီး စကားမစပ်သဖြင့် ရင်းနှီးမှုမရှိသော သူမကို ကျွန်မ ယခုမှ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည်။ အသားလတ်လတ် ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ် တင့်မောရှုချင်စဖွယ် မျက်လုံးမျက်ဖန်လှသည့် မိန်းကလေးသည် သူဌေးဦးထိုက်ပန်နှင့် မည်သို့ သက်ဆိုင်နေသနည်း။

“လတ် ဒီမြို့ကိုရောက်ပြီး ဒီကျောင်းမှာ အလုပ်ဝင်ရတာ ကိုက

ဦးထိုက်ပန်နှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သတ်နေပါတယ်။ ဒီလိုပါ မမရယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ဦးထိုက်ပန်ရဲ့ သားသမီးတွေနေတဲ့အိမ်နဲ့ လတ်တို့အိမ်က တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာပါ။ ဦးထိုက်ပန်ရဲ့ ကလေးတွေကို လတ်က ကျူရှင်သင်ပေးရင်း သူတို့ရဲ့ဇာတိ ဒီမြို့ကလေးမှာ ကျောင်းဆရာမတွေ ခေါ်နေတယ်ဆိုလို့ ရောက်လာတာပါ”

ဟုတ်ပေသားပဲ။ သူမ အလုပ်စဝင်တော့ ပညာအရည်အချင်း မဟာသိပ္ပံအပိုင်း(က)ဆိုလို့ မူလတန်းပြရာထူးတစ်နေရာအတွက် စွန့်စားရောက်ရှိလာသော သူမကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့မိသေးသည်။ ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးမှ ဝေးလံခေါင်ဖျား ကျွန်မတို့မြို့ကလေးသို့ အလုပ်တစ်နေရာအတွက် ရောက်လာရသည့် သူမ။

“ကဲ . . . ဆိုပါဦး။ ဦးထိုက်ပန်မှာ မြို့ထဲက အိမ်ကြီးမှ ဟီးနေတာပဲ၊ အဲဒီမှာ တည်းခိုခွင့်မပေးဘူးလား။”

ကျွန်မ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ကို သစ်စက်မှာ အလုပ်သမားတွေနှင့် ရောနှောထားသည့်ကိစ္စ ဘဝင်မကြ၍ မေးမိသော်လည်း သူတစ်ပါး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဒီလောက်အထိ ဝင်မပါသင့်ဟူသော အတွေး ချက်ချင်းဝင်လာသည်။

“အိမ်ကြီးမှာက အိမ်သားတွေများလှပါတယ်၊ သစ်စက်မှာဆိုတော့ အင်းလေ အားမနာရဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့အတွက်လည်း အကူအညီရတာ ပေါ့။ လတ်ကျောင်းမလာခင် အလုပ်သမားတွေစားဖို့ တစ်ပြည်ချက်အိုးကြီး တည်းပေးခဲ့ရသေးတာ”

“ဒါဆို မင်းရဲ့ စားရေးသောက်ရေးကရော”

“ဖြစ်သလိုပါပဲ။ ကျောင်းရောက်မှ မုန့်စားလွှတ်ရင် တစ်ခုခုဝယ်စားလိုက်တာများပါတယ်။ ထမင်းဘူးယူလည်း ထမင်းပဲပါမှာမို့ အထူးဘူးဆိုပြီး. . . ”

ထိုနေ့က ကျွန်မအိမ်က စာကြည့်စားပွဲတွင် အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်း ထိုင်ရေးနေသော သူမ၏ ဖြူဖျော့ဖျော့ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို ကြည့်၍ စာရေးဖို့နေရာပင် မရှိသော ရောက်ရှိနေသူလေးကို ကျွန်မ ကရုဏာတွေ ပိုနေမိပါတော့သည်။ နံနက်စာကို ဖြစ်သလို ဖြေရှင်းနေသူ ကလေး၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ကျွန်မ မဆီမဆိုင် ပူပန်လာမိပြန်သည်။ သူ့အရွယ်က ကျွန်မညီမလေးအရွယ်၊ သူ့အနေအထားက မြို့ပြက ပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ ကျော့ကျော့ကလေးလျှောက်သွားပြီး သူ့ပညာနှင့် သင့်တော်သည့် လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုခုမှာ ရှိနေရမည့်အနေအထား။ အခုတော့ မိဘမောင်ဘွား ဝေးကွာနေသည့် ဒေသမှာ လုံခြုံမှုမဲ့စွာ နွေးထွေးမှုမဲ့စွာ။

“ဟင် . . . မမ။ ဒီသိုးမွေးထိုးစောင်ထည်တွေ မမ ထိုးတာလား။”

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာမတွေ ကျူရှင်မသင်ရ၊ လက်မှတ်ထိုးထားရတော့ အပိုဝင်ငွေကို ဒီနည်းနဲ့ ရှာတာလေ။”

“ဒီအကွက်ကလေးက ဆန်းလိုက်တာမမရယ်၊ လတ်ကို သင်ပေးပါလားဟင်။ လတ်မာမီအတွက် ထိုးပေးချင်လို့ပါ။ လတ် မာမီက ကိုယ်နေဟန်ထား သိပ်လှတာ မမရဲ့။ ဒီလို စောင်ထည်မျိုးများ ခြုံလိုက်မယ်ဆိုရင် . . .”

“ရပါတယ်။ သင်ပေးမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ မာမီဆိုတာ။”

“မာမီဆိုတာ လတ်ရဲ့ မာမီပါ။ ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ လတ်ရဲ့ အမေလို့ တစ်သက်လုံး ယုံကြည့်ခဲ့ရတဲ့ မာမီပါ။”

သိုးမွေးချည်ခင်များကြားတွင် တစ်ချောင်းထိုးအပ်ကလေးကို သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ခတ်ကစားစေသော ဖြူသွယ်သွယ် လက်ချောင်းကလေးတွေကီ၊ ကျွန်မ ငေးကြည့်ရင်း အခြေခံမဆိုးဘူးဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

“တိုင်လေးတိုင်ပြီးလို့ အပွင့်ဖော်တော့မယ်ဆိုရင် မူလတိုင်ရင်းမှာ ပြန်စိုက်နော် သတိထားဦး”

“ဒီလိုအတန်းထိုးရင်း အပွင့်ပါတင်သွားတဲ့အခါ ပွင့်ဖတ်တွေ တမင်တကာ ကပ်ထားတယ်လို့ ထင်ရအောင် ကြွရွှနေရော။ တကယ်တော့ အပေါ်က ကပ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ အတန်းထဲမှာ အပွင့်တင်ထားတာက ပညာပေါ့”

တစ်ခါပြင်ရုံဖြင့် နားလည်းသဘောပေါက်လွယ်သော သူမကို ပညာမျှဝေပေးရသည်မှာ ခက်ခဲလှသည်မဟုတ်။ ကျွန်မ အနည်းအကျဉ်းလမ်းကြောင်းပေးရုံပင်။ အားကြိုးမာန်တက် သိုးမွေးထိုးနေသော သူမ နဖူးမှာ ချွေးသီးကလေးတွေပင် စို့နေသည်။ စာမေးပွဲကိစ္စတွေပြီး၍ နွေကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်လာသည်ဖြစ်ရာ သူမ မာမီအတွက် သိုးမွေးစောင်ထည်ကို ကျွန်မဆီ နေ့စဉ်လာ၍ ထိုးဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ယခုမှ ခင်မင်ရသော်လည်း ဝါသနာတူချင်းမို့ ရင်းနှီးမြန်သည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။

“တကယ်တော့ မာမီက လတ်ရဲ့ အမေအရင်းမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ လတ်က မွေးစားသမီးပါ။ ဒါကို သိတာမကြာသေးပါဘူး။ သိလည်းသိ လတ်လည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းရက်ိန်း ကြုံတာပါပဲ”

“အင်း... ဆိုပါဦး၊ မင်းရဲ့ဘဝက စိတ်ဝင်စားစရာပါလား”

“လတ်ရဲ့ ဇာတိက ဟိုး... ကလောမြို့ကတဲ့။ အဲဒီ မှာ မာမီအလုပ်တာဝန်ကျရင်း ခရစ်ယာန်သီလရှင်ကျောင်းကတစ်ဆင့် လတ်ကို မွေးစားခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီ မတိုင်ခင် လတ်ရဲ့ ငယ်ဘဝကတော့ မှုန်ရီရီ ဝေဝါးဝါးပါပဲ။ လတ်ရဲ့ အမေဟာ အောင်ပန်းဘက်မှာ လိမ္မော်ခြံတွေပိုင်တဲ့ ကြေးရတက်တစ်ယောက်ရဲ့သမီးတဲ့။ လတ်ရဲ့အဖေနဲ့အိမ်ထောင်ကျတော့ မိဘတွေက သဘောမတူဘဲ သမီးကို ပြန်သိမ်းပြီး ခွဲထားလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်

လတ်ရဲ့အမေ ဆုံးတာကတော့ လှေကားပေါ်က တွန်းချခြင်းခံရလို့ဆုံးတာလို့ ပြောကြတာပဲ။ အမွေမှုတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ သားချင်းတွေရဲ့ မကျေလည်မှုတွေ ထင်ပါရဲ့ မမရယ်”

“မင်း ဇာတ်လမ်းက တကယ်လျှို့ဝှက်သဲဖိုပါပဲလား”

“ဘယ်လိုက ဘယ်လို လတ် ခရစ်ယာန်သီလရှင်ကျောင်းကို ရောက်လာတယ် မပြောတတ်ဘူး။ မာမီက ဦးကျော်ဂျီနဲ့ လက်ထပ်ပြီး နှစ်တွေ အတော်ကြာကြာ သားသမီးမရတော့ လတ်ကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အသေအချာ မွေးစားဖြစ်သွားတာပါ။ လတ်ရဲ့မွေးစာရင်းမှာ အဖေက ဒယ်ဒီဦးကျော်ဂျီ၊ အမေက မာမီဒေါ်ကစ်တီဘလွင်ဆိုတော့ ဒါပဲ အဖေအရင်း အမေအရင်း ထင်နေတာပေါ့။ မမရေ ကလောမြို့ကလေးမှာ ဒက်ဒီနဲ့ အတူတူ စိမ်းစိမ်းစိုစို သစ်ရိပ်အုပ်အုပ် သစ်တောလမ်းကလေးမှာ လမ်လျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ငယ်ဘဝကျီ လတ် မမေ့သေးဘူး။ မြူခြေဝေ့ဆိုင်းနေတဲ့ နှင်းရည်သောက် ဆောင်းနံနက်ခင်းတွေကိုတော့ အခုထိ လွမ်းတုန်း”

မိုးရေချိန်လက်မများသဖြင့် မိုးရော ဆောင်းပါ မိုးရွာလေ့ရှိသော တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိနေသည့် သူမသည် ခြောက်သွေ့အေးချမ်းသော ကလောမြို့ကလေးကို လွမ်းမည်ဆိုက လွမ်းလောက်ပါပေသည်။

နောက်တော့ ဒယ်ဒီလည်းဆုံး မာမီလည်း ရန်ကုန်ပြောင်းတော့ လတ်လည်း ပါလာတာပေါ့။ ရန်ကုန်ရောက်မှ မာမီက ဦးသိန်းလွင်အောင်နဲ့ လက်ထက်တာလေ။ မာမီက သူ့ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ကုမ္ပဏီသူဌေး ဦးသိန်းလွင်အောင်နဲ့ လက်ထပ်တာတဲ့။ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ရပါတယ်။ ဘောက်ထော်ဘက်က သီရိရိပ်မြို့အိမ်ကလေးဆီကို ပထမအိမ်ထောင်ရှိပြီးသား ဦးသိန်းလွင်အောင်ဟာ တစ်ပတ်မှ သုံးရက်လာတာပါ။ လတ် ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ဦးသိန်းလွင်အောင်ရဲ့

မွေးကျေးဇူးမရှိပေမယ့် ကျွေးကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတရားကို တုံ့ပြန်ဖို့ဆိုတာတော့ အတိုင်းအတာရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

သိုးမွေးထိုးနေသည့် သူမ၏ လက်ချောင်းများ ခေတ္တရပ်တံ့သွားပြီး သူမအကြည့်တွေ တစ်နေရာတည်းမှာ စူးစိုက်ငြိမ်သက်နေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းထဲမှာတော့ အရည်ကြည်အချို့ စိုလက်နေသည် ထင်ရ၏။

“မာမိကလေ၊ ဦးသိန်းလွင်အောင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒကို လတ်လိုက်လျောလိုက်ပါတဲ့... ဒါမှ မာမိတို့ ဒီအခြေမပျက် ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်မှာ... တဲ့”

“ဘာရယ်...”

သူမအသံ တိုးတိမ်တိမ်ကလေးအဆုံး၌ အပ်လွတ်ကျသွားသည်က ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင်

“လတ် အဲဒီ အတိုင်းအတာအထိတော့ ကျေးဇူးမသိတတ်နိုင်ဘူး။ မာမိလတ်ကို ဘာလို့ ဒီစကားပြောနိုင်ရတာ လဲ။ လတ်ဟာ မာမိသမီးမဟုတ်ဘူးလား။ ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစေမယ့် စကားမျိုး မာမိ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်ရတာ လဲ။ လတ်ရဲ့ သံသယတွေ အဲဒီ က စတာပါပဲ မမရယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ဖုံးကွယ်ခဲ့တဲ့ လတ်ရဲ့ ဘဝမှန် ပေါ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ ပြီးတော့ မာမိက ပြောသေးရဲ့။ လတ်ဘက်က လိုက်လျောမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စ လူမသိပါဘူးတဲ့”

“ဟင်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

သိုးမွေးထိုးအပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းကလေးများပေါ်သို့ သူမမျက်ရည်စက်အချို့ လွင့်စဉ်ကြွေကျသွားသည်။ မချိတရိ ကြိတ်ရှိတ်လိုက်သံသည် ကျွန်မနှလုံးအိမ်ထဲသို့ တည့်မတ်စွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခုန်နေသော သူမပခုံးများကို ထွေးဖက်မိချိန်၍ -

“အဲဒီ နေ့ဟာ လတ်အတွက် ကောင်းကင်ကြီး ပြိုကျတဲ့နေ့ပါပဲ။
လတ်အတွက် ကမ္ဘာမြေမှာ နေစရာမရှိတော့ပါဘူး။ မာမီဟာ
လတ်ရဲ့အမေမဟုတ်လို့ ဒီစကားမျိုးပြောလို့ ထွက်တာပေါ့နော်။ ရုပ်ရှင်တွေ၊
ဝတ္ထုတွေထဲကလိုလည်း လတ်ရဲ့ဇာစ်မြစ်ကို မရှာဖွေချင်တော့ပါဘူး။
နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ဖို့ ဝေးလွန်ရပ်ခြားကို
စွန့်စားထွက်လာမိတာပါပဲ။ လတ်အတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ဘူးလေ။
ဒီရောက်တော့လည်း...”

“တော်ပါတော့ ညီမလေးရယ်။ မင်းရဲ့ ဒုက္ခတွေကို
စီခြယ်ပြမနေပါနဲ့တော့။ ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ကိုယ် မင်းအတွက် အဆင်ပြေအောင်
တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားပေးဦးမယ်”

တကယ်တမ်းကျတော့ သူမ မာမီအပေါ် သံယောဇဉ်မကုန်ကြောင်း
အလုပ်က သက်သေပြနေသည်။ ယခုပင် မာမီအတွက် သိုးမွေးစောင်ကို
အားကြိုးမာန်တက် ထိုးနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မအနားမှာ နှစ်ပတ်တိတိ
သိုးမွေးထိုးပြီးသောအခါမှာတော့ ပေါ်မလာဘဲ သူမ အပျောက်ကြီး
ပျောက်နေလေသည်။ ကျွန်မ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပန်တော်မူသစ်စက်သို့
လိုက်သွားတော့ သစ်စက်မှာ သူမ ရှိမနေတော့ပါ။ ဟိုမေးသည်မေးနှင့် မရေရာသော
သဲလွန်စတစ်ခုသာ ရခဲ့သည်။ သူမ သူငယ်ချင်း ကျောင်းဆရာမလေး
တစ်ယောက်နေသည့်အဆောင်မှာ သွားနေသည်ဆိုလား။ ထိုအဆောင်က
မြို့စွန်ကွက်သစ် ထဲမှာ။

ကျွန်မ မြို့စွန်ကွက်သစ်သို့ လိုက်သွားတော့ အဆောင်သို့ တော်ရုံဖြင့်
မရောက်နိုင်။ နေညိုညိုတိမ်အစောင်းမှာ ဓနိရည်ခါးနဲ့ထောင်းထောင်းပြန့်နေသော
လမ်းသွယ်ပေါ်မှ ဒယိမ်းဒယိုင် ခြေလှမ်းများက ဒေသဝန်းကျင်၏ စရိုက်လက္ခဏာကို
ပြသနေလေသည်။ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော မျက်နှာများပေါ်မှ

နီကျင်ကျင်မျက်လုံးများမှာ ယခုပင် အသက်လိပ်ပြာကို ဆွဲနှုတ်သွားတော့မယောင်။
ကစားဝိုင်းအချို့မှ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ပေါ်ထွက်လာသော အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံများက
မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ ကြိမ်းမောင်းခြောက်လှန့်သလို အရိပ်ပမာ
ကပ်ပါလာလေသည်။

လမ်းကလည်း တဖြည်းဖြည်းဆိုးလာသည်။ ကတ္တရာလမ်းမှ
မြေနီလမ်းထဲ ချိုးဖွဲ့ဝင်ရောက်လာသည်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတို့ ကျဲပါးလာပြီး
ဖက်မိုးဖက်ကာ ခနော်နီ ခနော်နဲ့ တဲအိမ်တွေများလာသည်။ အိမ်ရှေ့တွေမှာ
ငါးဖမ်းပိုက်အဟောင်းတွေ လှမ်းထားသည်ကို ကြည့်၍ တံငါဖြင့်
အသက်မွေးသောသူတို့အရပ်ဟု ထင်မှတ်ရဖွယ်ရှိသည်။ အိမ်အောက်တွေမှာတော့
ရုပ်ခွံပုံကြီးတွေ ဟီးထနေ၍ စားကြွင်းစားကျန် ကမာခွံလုံးတွေကတော့ ဟိုမှာ
သည်မှာ လူးလိမ့်နေကြသည်။

“ဟင် . . . ဘယ်လိုနေရများ ရောက်နေပါလိမ့်”

ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံရှေ့မှာ
ရပ်မိတော့ မှောင်ရီဆည်းဆာကို ရပ်ကြည့် ငြိမ်သက်နေသော သူမနှင့်
ပက်ပင်းတိုးလေသည်။ အလင်းဖျော့ ညနေချမ်းဆီ ခပ်ရဲရဲတိုးဝင်လာသော
ဖြိုးဖျမှောင်ရီက သူမမျက်နှာပေါ် ခပ်စောင်းစောင်းကျနေသဖြင့် မျက်နှာကို
ကောင်းစွာ မမြင်ရသော်လည်း ထိုသွယ်လျလျ ခန္ဓာအချိုးအဆက်က သူမမှ လွဲပြီး
ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။

“လတ်ရေ လွင်လွင်လတ်ရေ”

“ဟင် ! မမ လိုက်လာတယ်”

သူမရဲ့ အေးစက်စက်လက်ကလေးကို လှမ်းယူဆုပ်နယ်မိချိန်မှာတော့
အမှောင်ကွယ်နေသော မျက်ရည်စက်လက် မျက်ဝန်းအစုံကို မြင်ခွင့်ရလေသည်။”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လတ်ရယ်၊ ကိုယ် ပန်တော်မူသစ်စက်ကို

ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ မင်း ပေါ်မလာတာနဲ့ စိတ်ပူပြီး လိုက်သွားတာလေ”

“လတ်လည်း ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိလို့ လတ်တလေ စီစဉ်လိုက်ရတာ ပဲ မမရယ်။ ဦးထိုက်ပန်ဇနီး ဒေါ်မိုးမြင့်စံက လတ်ကို ခေါ်ပြောတယ်။ သူ့ယောက်ျားအတွက် ဗေဒင်တွက်ထားတာ အိမ်မှာ လူပိုမထားပါနဲ့ဆိုလို့ လတ်ကို သစ်စက်ပို့ထားတာ၊ အခု တစ်နေ့ညက သူ့ယောက်ျား ဆိုက်ကယ်အက်ဆီဒင့်ဖြစ်လို့ ခြေထောက် အတော်နားသွားတော့ လတ်ကို သစ်စက်မှာတောင် မထားရဲတော့ဘဲ ပြောင်ပဲဖွင့်ပြောတာပါ။ မောင်းမထုတ်ရုံတမယ်ပါ မမရယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ လတ်ရယ်။ သူဌေးတွေရဲ့ အတ္တဟင်းလင်းပြင်က ကျယ်ပြောလွန်းလှပါလား။ လတ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ကာလမှာ ဒီလို မျက်လွှာလွှဲခဲ့ပစ် မလုပ်သင့်ဘူးလေ။ ကဲ... ဒါတွေထားပါတော့။ ဒီမှာက ဘာပုံစံနဲ့ နေမှာလဲ”

“လတ်ဒါကို စဉ်းစားနေတာပါ။ သိတဲ့ သူငယ်ချင်းက ကျောင်းပိတ်လို့ နေရပ်ပြန်သွားပြီ။ သူ့အားကိုးပြီး လာပါမှ သူက မရှိပြန်ဘူး။ လူကလည်း မစုံ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အစိမ်းသက်သက် ညတုန်းကဆို တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး။ အခန်းရှေ့က လူဖြတ်လျှောက်သလိုလို၊ ထရုံပေါက်က တစ်စုံတစ်ယောက် ချောင်းကြည့်နေသလိုလို ချောက်ချားလိုက်တာမမရယ်”

ထိုနေ့က အချိန်လင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူမ ပိုင်ဆိုင်သည့် သံသေတ္တာနှင့် ကျောင်းဆွဲခြင်းကို အငှားကားပေါ်တင်၍ အိမ်သို့ အပါခေါ်ခဲ့ရတော့သည်။ နောက်ကိစ္စ နောက်ရှင်း၊ လောလောဆယ် လတ်တစ်ယောက် မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းဖို့ အရေးကြီးသည်။

*

“ဒါက လတ်ရဲ့ ချစ်သူ ကိုမျိုးဇော်တဲ့။ ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ်ဘက်မှာ တာဝန်ကျနေပါတယ်”

သူမကို လာတွေ့သော သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးတော့ လတ်မှာ ချစ်သူရှိနေသည့်ကိစ္စကို ကျွန်မ အံ့ဩသွားမိလေသည်။ အင်းလေ ပုဇွန်ဆိတ်ကလေးငယ်ပေမဲ့ ပင်လယ်ကြီးကိုတော့ ကူးတတ်ပေမှာပေါ့။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဤအရာကို မေ့လျော့နေရတာ ပါလိမ့်။

“လတ်တို့က တက္ကသိုလ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြတာလေ။ လတ် ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ပြီးမှ မောင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာ။ နည်းနည်းကလေးနောက်ကျသွားလို့ ဒီမြို့နယ်မှာ နေရာလပ်မရှိတော့တာမို့ ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ်ထဲ ရောက်သွားတာ”

သူမ ပြောပြသော နောက်ဆက်တွဲ စကားများက ကျွန်မနားထဲ ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက်။ ကိုယ့်ချစ်သူဆီ လာတွေ့သည်အချိန်မှာတောင် အရက်နံ့ထောင်းထောင်း ထအောင် သောက်စားလာသူ၏ စာရိတ္တကို ကျွန်မ နှာခေါင်းရှုံ့နေမိသည်။

“အဟား...ကိုယ် တာဝန်ကျတဲ့ ရွာက သိပ်ခေါင်တာ။ ဘုတ်ပြင်းမြို့နယ်ထဲရောက်ပြီး လက်ကုတ်လှေကလေးနဲ့ သုံးဆင့်လောက် ထပ်သွားပြီးမှ ရောက်တဲ့ရွာ။ ကိုယ်ရောက်သွားတော့ နှစ်,တစ်နှစ်ရဲ့ စာသင်နှစ်ကုန်ဆုံးချိန်နီးနေပြီ။ ကျောင်းသားတွေလည်း မစုံတော့ဘူး။ နောင်နှစ်မှ စိတ်သစ် လူသစ်နဲ့ ရပ်ရွာကို စည်းရုံးရေးဆင်းပြီး လူပြန်စုရပါဦးမယ်။ ဒီနှစ် အဖို့တော့ ကိုယ့်မှာ ရွာက ကာလသားတွေကို ဂစ်တာတီး သင်ပေးရတော့တယ်။ ဂစ်တာတီးသင်တဲ့ အဖိုးအခကတော့ ကွမ်းသီးခြောက်တွေပဲ ရတယ်။ အခု အဲ့ဒီကွမ်းသီးခြောက်တွေ ရောင်းဖို့ မြို့တက်လာတာပေါ့”

ပြောပုံဆိုပုံက ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နှင့် မတူသဖြင့် ကျွန်မ
နားကြားပြင်းကပ်ခါ စကားဝိုင်းမှ ထလာသော်လည်း -

“လာမယ့်နှစ်မှာ မောင်ရှိတဲ့ရွာကို လတ် ပြောင်းချင်တယ်”

“အလို... လတ်က ဒီလောက်ခေါင်တဲ့နေရာ ဘာလို့လိုက်လာမှာလဲ”

“မောင့်ကို လက်လွတ်ရမှာ စိုးလို့ပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ လတ်ရယ်၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်တည်း ဘယ်အိမ်တက်စားစား၊
ထမင်း အလကားစားနေရတာ ၊ လတ် လိုက်လာလို့ နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားရင်
ဘယ်သူမှ ကျွေးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ လတ် မလိုက်လာပါနဲ့”

“ဟင်... ဒါဆို မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ လတ်ရယ်”

“ဘယ်လောက်ဖြည်းဖြည်းလဲ။ လတ်ဘက်က ဒီလောက်အချိန်
ပေးခဲ့ပြီးမှ မောင့်ဘက်က ပျက်ကွက်ရင် လတ်တော့ မျောပြီ”

“ဟား... ဟား... ဘယ်ဘက်ကို မျောမှာလဲဟင်၊ မောင်ဆယ်မလို့ပါ”

သူမက လေးလေးနက်နက် ပြောနေသော်လည်း

ပေါ့တီးပေါ့ပျက်ပြန်ပြောနေသော ချော်တောငဲ့စကားလုံးများက ကျွန်မနားထဲ
တိုးဝင်ဖြစ်အောင် တိုးဝင်လာလေသည်။

တကယ်တော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် လုံခြုံအေးချမ်းသော
အရိပ်အာဝါသ တစ်နေရာက ရှားပါးလွန်းလှပါလား။ မြို့စွန်ရပ်ကွက်မှ ခေါ်လာပြီး
ကျွန်မအိမ်မှာ လက်ခံထားရသော်လည်း ရေရှည်မှာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမအတွက်
သင့်တင့်လျှောက်ပတ်မည့် နေရေးတစ်နေရာ ဖန်တီးပေးနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်မ
ခေါင်းခဲနေစဉ် သူမကတော့ ချစ်သူ ကိုမျိုးဇော်ကို
နောက်ဆုံးကောက်ရိုးတစ်မျှင်အဖြစ် အားကုန်ဆွဲ နေတော့သည်။

ကျွန်မက အနေအထိုင် အပြောအဆို ပေါ့လျှမ်းသော သူမချစ်သူလက်ထဲ ထည့်လိုက်ရမှာ စိတ်မချနိုင်စွာ နှမြောတွန့်တိုနေဆဲကာလမှာ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာတော့ တတွဲတွဲနှင့် မခွဲဘဲဖြစ်နေတော့သည်။ ထီးကလေးတစ်ချောင်း နှစ်ယောက်တည်းဆောင်၍ မြို့လုံးအနှံ့ လျှောက်လည်နေကြသည်။ စပိဘုတ်တစ်စီးငှားပြီး တစ်ဖက်ကမ်း တောင်ညီနောင်ပေါ်မှ စေတီပုထိုးနှင့် ရှင်မကန်ဆီသို့လည်း ကူးပြီးလည်ရဲ့။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ကျောက်ဖြူတောင်၊ ရွှေဒူး၊ သာရမဲဘက်သို့လည်း ခရီးဆန့်ရဲ့။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန့်ကြာပြီး ကိုမျိုးဇော် ရွာပြန်ဆင်းသွားမှ ကျွန်မမှာ ပင့်သက်ဖြာကျ စိတ်ချနိုင်တော့သည်။

*

“ဟောဒါက ချောင်းဆိုးရင်ကြပ်ရင် သောက်တဲ့ဆေး။ ဟောဒါက လေထိုးလေအောင့်ပျောက်ဆေး၊ ဟောဒါက မူးမော ရင်တုန်ရင် ရှူဖို့ရှူဆေးပူး၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်။ ပင်လယ်ရွာတွေရောက်ရင် ရုတ်တရက် ပင်လယ်စာတွေ နင်းကန်မစားနဲ့ဦး။ ပင်လယ်အူနာဖြစ်နေဦးမယ်။ မြို့နဲ့ ဝေးလံသီခေါင်တဲ့နေရာမှာ ဆရာဝန်က အချိန်ပြည့်ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အသက်ကို ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး နေနော်”

ဘုတ်ပြင်သို့ထွက်မည့် စက်လှေထဲ သူမကို ဆင်းပို့ရင်း ပေးစရာရှိတာပေး၊ မှာစရာရှိတာမှာနှင့် ကျွန်မ သံယောဇဉ် အမျှင်မပြတ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နွေကျောင်းပိတ်ပြီး ကျောင်းပြန်ဖွင့်သည်နှင့် ဘယ်တုန်းကလျှောက်လိုက်မှန်းမသိသော မြို့နယ်ပြောင်း အော်ဒါက ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ရောက်ချလာတော့သည်။

“ဒေါ်လွင်လွင်လတ် မြို့နယ်ပြောင်း အော်ဒါရောက်ပြီး” လို့ ရုံးခန်းမှ အသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်သဖြင့် အပြေးအလွှားသွားကြည့်တော့ အိုး... ဟုတ်ပါရဲ့။

လတ်တစ်ယောက် ဘာကြောင့်များ ဘုတ်ပြင်းနယ်ထဲက ဝေးဝေးခေါင်ခေါင် ရွာကလေးဆီ သွားချင်ရတာ ပါလိမ့်ဟု ကျွန်မ စိတ်တိုသွားမိသည်။ နေပါဦး သူမ လျှောက်လိုက်သည့်ရွာက သူမချစ်သူ ကိုမျိုးဇော် ရှိသည့်ရွာပါလား။

“လတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမရယ်။ လတ်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုအတွက် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရပါဘူး။ လတ်ရဲ့ အနေအထားက ရှေးတိုးလည်းထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ်လည်း လှည်းကျိုးပါ။ ဒီတော့ တိုးချင်းတိုး ရှေ့ကိုပဲ တိုးပါရစေတော့။ မောင်ရှိတဲ့ နေရာရောက်ပြီး လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါကျရင်တော့ လတ်ဘဝ တည်ငြိမ်ပါပြီ။ လတ်အပေါ်မှာ အစွမ်းကုန် နားလည်စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ မမရဲ့ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။”

လတ်က မျက်ရည်ကလေးစမ်းစမ်းဖြစ်လာသည်နှင့် ကျွန်မလည်းလည်ချောင်းထဲ ဆို့နှင်နှင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ဘုတ်ပြင်းမြို့သို့ ထွက်မည့် စက်လှေသည် ကျောက်ကြိုးဖြုတ်လေသည်။”

“သွားပေဦးတော့ ညီမလေးရေ၊ မြို့ပြရဲ့လမ်းမပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းနေရမယ့် မင်းရဲ့ ဖြူသွယ်သွယ် ခြေချောင်းကလေးတွေက ပင်လယ်ကျွန်းရွာတွေရဲ့ ဓနိတောနွံပြင်မှာ ရုန်းပေဦးတော့။ စေးထန်ပျစ်ချွဲနေတဲ့ မြေနီပျော့ပေါ်မှာ ချော်မကျအောင် ခြေကို မြဲမြဲကုတ်ပြီး လျှောက်ပါလေ။ အလှမ်းမတော်မှုကြောင့် အချိန်အဆလွဲချော်ပြီး မင်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေ နွံပြင်မှာ မနစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

မင်းရဲ့ချစ်သူ ကိုမျိုးဇော်ဟာ မကြာသေးမီကာလက သူတာဝန်ကျတဲ့ရွာက ကျေးလက်ရဲ့ သမီးပျိုတစ်ယောက်နဲ့ ကသုတ်ကရက် လက်ဆက်လိုက်ရတဲ့ သတင်းကိုတော့ လတ်ကို ကိုယ် မပြောဖြစ်တော့ဘူး။ ဝမ်းနည်းပါတယ် လတ်ရယ်၊ ရမက်ဆိပ်တွေ ဖိတ်လျှံနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အေးမြသန့်စင်တဲ့ ချစ်ခြင်းရေစင်ကို မျှော်လင့်ခွင့်မရှိတော့တာ မင်းလေး သိမသွားခဲ့ဘူး။ နှစ်ကိုယ်တူ အိမ်မက်ပန်းခင်းထဲ

ချစ်ခြင်းတေးသီဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ပျော်မောနေသူလေးကို မပြောရက်တာရယ်၊
လူမသိသူမသိ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ စူးနစ်နေတဲ့ အတ္တဆူးကြီးကို
မနုတ်ပစ်နိုင်တာရယ်... ကြောင့် မင်းသွားမယ့်ခရီးကို ကိုယ် မတားမြစ်ခဲ့ဘူး။

တကယ်တော့ ကိုယ့်မှာ အလုပ်တာဝန်နဲ့ မကြာခဏ
ခရီးရှည်သွားရလေ့ရှိပြီး တစ်ရွာတစ်ကျီဆောက်လေ့ရှိတဲ့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်
ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းကို မပြောပြဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခု သူခရီးက ပြန်လာတော့မယ်လေ။
မင်းလို လှပပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အနားမှာ ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး။
တခြားမှာ ဘယ်နှစ်ကျီပဲဆောက်ဆောက် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ နောက်ထပ်
တစ်ကျီဆောက်ဖို့ အခွင့်အရေးကိုတော့ ပေးလို့မဖြစ်တာ ကိုယ့်ရဲ့ ငုံးဆူလူမသိတဲ့
အပူတစ်ခုပါ။ ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ လတ်ရယ်။

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ)

*

စီးကျသွန်းလှုံ

စိတ်ညစ်ညူးမှုများနှင့် အလိုမကျမှုများ ပြည့်ဝပျော်ဝင်နေသည့် စိတ်ခန္ဓာကို ထမ်းပိုး သယ်ဆောင်ထားသော ခြေလှမ်းတို့ ဖွင့်နှံ့လေးပင်စွာ အိမ်တံစက်မြိတ်အောက် ဝင်မိသည်နှင့် အဖေ၏ ပူပန်မျက်ဝန်းများနှင့် တည့်တည့်တိုးတော့သည်။

“သမီး၊ အိုကေလား”

နဂိုက စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိလာရသည့်အထဲ အဖေ့အမေးကြောင့် ကျွန်မထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းကျွဲမြီးတိုသွားပြီး ဘာမှ အဖြေမပေးဘဲ အိပ်ခန်းဆီသို့သာ တန်းတက်လာမိသည်။ အိပ်ခန်းခုတင်ပေါ်မှာ ပန်းလျှလေးပင်စွာ ထိုင်ချမိတော့ အခန်းဝတွင် အဖေပုံရိပ် ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲသမီး၊ အိုကေလား”

“အမေ ဘယ်မှာလဲ၊ အမေ့ကို ခေါ်ပေးပါ။ အမေနဲ့ပဲ ပြောချင်တယ်”

အဖေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေရယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မအတွက် အမေ တကယ်လိုအပ်နေလို့ပါ။ ဒီစကားကို အမေနဲ့ပဲ ပြောချင်တယ်ဆိုလို့ ဘယ်တော့မဆို အဖေနဲ့စကားတွေ ပြောနေကျကနေ သွေဖီဆန့်ကျင်သွားသည့် ကျွန်မ၏ အပြုအမူကိုတော့ အဖေ နားလည်ပေးစေချင်ပါသည်။

မကြာခင် အမေလာနေသည့်ခြေသံကို ကြားရသည်။ သည်အိမ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတူကြသလို

လှုပ်ရှားပုံချင်းလည်း မတူကြပါ။ အဖေက အရိုးအဆစ်ကြီးပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို မနိုင်မနင်းသယ်ပြီး လျှောက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းနှင့်တစ်လှမ်းကြားမှာ ခပ်ဆွဲဆွဲ။ သို့ကြောင့် အဖေ့ခြေသံ အဝေးမှ နားထောင်လျှင် တရှုပ်ရှုပ်၊ အမေကတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဝဝလေးလေးကို မနိုင်မနင်း ဘယ်နေရသော်လည်း စိတ်မြန်သူတို့ထုံးစံ ခြေလှမ်းတို့ အနုတ်အသိမ်းမြန်၏ ။ သို့ကြောင့် အမေ့ခြေသံ အဝေးမှ နားထောင်လျှင် တဒုန်းဒုန်း မြည်နေတတ်၏ ။

“သမီး”

အမေသည် အခန်းဝမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ကမ်းလင့်ပြီး ဝင်လာသည်။ ကျွန်မသည် လေးပင်ဖြည်းညင်းစွာထ၍ အမေ့လက်မောင်းကြား မျက်နှာအပ်မိသည်။

“ကလေးက ခေါင်းရှာမတွေ့ဘူးတဲ့ အမေ”

“ဘာရယ်၊ ကလေးခေါင်းရှာမတွေ့ဘူး ဟုတ်လား”

အမေ့အသံသည် အဖျားခတ် တုန်ယင်နေသည်။ အဖေကတော့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြားစဖူး၊ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ဘာသာစကားအချို့ကို ကြားလိုက်ရသူလို အမေ့နောက်နားမှာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။

“ဒီအပတ်မှာ (အိုဂျီ) နဲ့ တွေ့တာလေ။ . . . ဌာနမှာ အပတ်တိုင်း မပြဘူးလားတဲ့။ အခု အောက်စိုက်နေတာ ကလေးခေါင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့အမေရယ်”

“သမီးက အပတ်တိုင်းပြတဲ့အကြောင်း မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့။ ပြောပါတယ်။ မှတ်တမ်းစာအုပ်လည်း

ပြလိုက်တယ်လေ။ ကျွန်မ တစ်ပတ်မှ မပျက်ကွက်တဲ့အကြောင်း၊ အိုဂျီက ဒါဟာ အပတ်တိုင်း မှန်မှန်ဗိုက်ကို စနစ်တကျမပြုပြင်ခဲ့လို့ အခုလို လရင့်တော့ ကလေးခေါင်း အောက်မစိုက်တာတဲ့။ အခု စမ်းမိတာ ခေါင်းမဟုတ်ဘူး။ ဆိုပိုင်းတဲ့”

“ဆိုပိုင်း”

အတွေ့အကြုံရှိသော အမေ့မျက်နှာသည် ရုတ်ချည်း

ဖြူလျော်သွားလေသည်။ ကျွန်မက သားဦးကိုယ်ဝန်ဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံ နံနံ့စွာ ဆိုပိုင်းဖြင့်မွေးလျှင် ဘာဖြစ်မည် မသိသေး။ အပတ်စဉ် မှန်မှန်ပြုလျက်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်နှင့် ဆန့်ကျင်လာသော အနေအထားကို မည်သူ တာဝန်ယူပေးမည်နည်း။ ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်ဓာတ်များကို တည်ငြိမ်အောင် လျော့ချ၍ ရုတ်ချည်းပင် မိသားစု ဆွေးနွေးပွဲကလေး ကျင်းပလိုက်ကြသည်။

ကျွန်မတို့နေထိုင်သည်က နယ်မြို့ကလေးဖြစ်၍ သည်မှာမွေးလျှင် အကယ်၍ ခွဲစိတ်ရမည့် အခက်အခဲကြုံပါက စိတ်မချရ။ ရန်ကုန်မှာ ဆိုလျှင်တော့ ပစ္စည်းကိရိယာ၊ ဆရာဝန်၊ ဆေးဝါး စုံစုံလင်လင်နှင့်မို့ ရန်ကုန်မှာပဲ တက်မွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ယောက်ျား ဖောင်စီး၊ မိန်းမ မီးနေတဲ့။ မွေးရိုးမွေးစဉ် မွေးတာတောင်မှ အသက်ဘေးနဲ့ နီးလှတာ၊ အခုတော့”

“ဟာကွာ၊ သမီး စိတ်ဓာတ်ကျအောင် ပြောနေပြန်ပြီ။ ဆေးပညာတွေ ခေတ်မီတိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလောက် ပူပန်စရာ မလိုပါဘူး။ အလကား လျှောက်ပြောနေ”

ထုံးစံအတိုင်း အဖေနှင့်အမေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်နေကြပေမဲ့ အဲဒီ ညနေက အမေကလည်း တုန်တုန်ရီရီ၊ အဖေကလည်း တွေတွေငေးငေး၊ ကျွန်မကတော့ အဝေးမှာ အလုပ်တာဝန်တစ်ဖက်နှင့် ကျန်နေခဲ့သည့် ကိုကိုကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး။

ဪ... ကလေးလေးရယ်၊ လာခြင်းကောင်းပါတော့။

*

“ဟောဒါက ကရင်ဆေးထည့်ထားတဲ့ ငါးဆုပ်လုံးကြော်ကလေး ပူတုန်းစားလိုက် သမီး”

ကျွန်မက ပန်းကန်ပြားထဲက ငါးဆုပ်လုံးကြော် ငါးလုံးခန့်ကို ကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခေါက် ထမင်းဝိုင်းအနီးသို့ အဖေရောက်လာသည့်အချိန်အထိ ကျွန်မ ငါးဆုပ်လုံးကြော်ကို မနှိုက်ရသေး။ ကျွန်မ သိတာပေါ့။ သည် ငါးဆုပ်လုံးက ကျွန်မ မစားသည့်ငါးနဲ့ ကြော်ထားတယ်ဆိုတာ။

“ဟင် . . . သမီး ဘာလို့ မစားသေးတာလဲ။ သမီး ငါးခုမစားမှန်းသိလို့ အဖေ ငါးဘတ်နဲ့လုံးထားတယ်လေ။ ငါးဘတ်က စားလို့ မဆိုးပါဘူး သမီးရယ်၊ စားလိုက်ပါ”

ငါးဘတ်နဲ့ ငါးခု ဘာထူးမှာလဲ။ ကုလားကြီးနဲ့ အရာကြီးပေါ့။ အကြေးမရှိတဲ့ငါး ကျွန်မ တစ်သက်လုံး မစားတာ အဖေသိသားနဲ့။ မစားချင်တာကို အတင်းကျွေးနေတာလောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာမရှိပါ။ ကျွန်မ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေတော့ အဖေက -

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီကလေးက ပြောရတယ်ခက်ပါလား။ မကြိုက်လည်း ကြိတ်မှိတ် မြို့ချလိုက်ပြီးရော။ မစားလို့မှ မဖြစ်တာ။ ဒီကရင်ဆေးခုနစ်ခွက်ကုန်မှ ဗိုက်ထဲကကလေး အနေအထားမှန်မယ်။ ကဲ . . . အဖေ ထိုင်စောင့်နေမယ်၊ စားမလား၊ မစားဘူးလား”

“ကဲ . . . အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့။ အဖေ၊ အမေတို့ သမီးဖြစ်ရတာ အသက်သာလှပါ။ သောက်လိုက်ရသည့်ဆေး၊ စားလိုက်ရသည့် ဓာတ်စာ၊ ကျွန်မဗိုက်ထဲက မှားယွင်းလွဲချော်မှုကို ကရင်ဆေးက တည့်မတ်ပေးနိုင်မည် အယူစွဲဖြင့် ကျွန်မကို တုတ်မိုးကျွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖေကလည်း ဆေးကျွေး၊

ဆေးတိုက်သန်သည်နှင့် ကျွန်မကလည်း ကြိဖန်ပြီး တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ချူချာစွာ ကြီးပြင်းလာသည်နှင့် အတွေ့ကြီး တွေ့နေကြပြီ။”

ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က “ဂရင်းတော်နစ်” ဆိုသည့် ဆေးရည်ကို မကြာခဏ သောက်ရလေ့ရှိသည်ကို သတိရပါသေးသည်။ ဂရင်းတော်နစ်က ဘယဆေးရည်။ အနံ့က ခပ်နံနံ၊ အရသာက ချဉ်ခါးခါး၊ ဤဆေးရည်တစ်ခါသောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်အကြမ်းပန်ကန်နှင့် တစ်လုံး သောက်ရသည်။ အဝင်ဆိုးသဖြင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမတတွေ ဘယ်သူမှ မသောက်ချင်ကြ။ ဆေးခွက်ကိုယ်စီ ရှေ့မှာချ၍ အချိန် မကြာကြာအောင် ဆွဲပြီး နေလေ့ရှိသည်။ နောက်ဆုံးမသောက်၍ လည်း နေလို့ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သည်လိုပဲ ဆူပူရင်း မာန်မဲရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး ကြိတ်မှိတ်မျိုချရတော့သည်။ ညစဉ် သောက်ရသည့် ဆေးတွေကလည်း ရှိသေး၏ ။ မအိပ်ခင် စာကြည့်စာပွဲပေါ် လာတင်ထားလေ့ရှိသော မြန်မာဆေးတွေကတော့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး။ အပူငြိမ်းဆေး၊ လေးနိုင်ဆေး၊ မက်လင်ချင်၊ သွေးဆေးလျက်ဆား၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဆေးမသောက်ဘဲ အိပ်ရသည့်ညတွေ မရှိသလောက်ပင်။

ထိုဘယဆေးများကို ယခင်က ဝယ်နေရာမှ အဖေ ပင်စင်ယူပြီးတော့ သြဋ္ဌာရိက သုခုမ ဆေးသင်တန်းများ တက်လာကာ အိမ်ကလူတွေကို ဆေးမျိုးစုံဖော်ကျွေးသည့်အပြင် အရပ်ထဲက လူတွေကိုပါ ဆေးကုတော့ရာ ဆေးကြောက်သော ကျွန်မတို့ အဖေ ဆေးသံသရာကြီးထဲ ပဲလှည့်နေတော့သည်။ ကျွန်မတို့ကလည်း ဘာမဆို အဖေနှင့်ပဲ ပြောလေ့ရှိရာ မမြင်အပ် ဆေးဆရာ၊ ဒီလ နောက်ကျနေပြီ အဖေ။ သို့မဟုတ် ကိုက်တယ်၊ ခဲတယ် ဆိုတာကအစ ဆီးပူ၊ ညောင်းညာ၊ အကြောတတ်အဆုံး အဖေနှင့်ပဲ ပြောဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မတို့၏ မိဘသားသမီးဆက်ဆံရေး အနေအထားကလည်း အခြားမိသားစုနှင့်မတူ၊ ကွဲပြားသေး၏ ။ ကျွန်မတို့အိမ်သည် အဖေ မီးဖိုချောင်ဝင်သည့်အိမ်။ အမေက မိုးလင်းသည်နှင့် ကျောင်းဆွဲခြင်းဆွဲ၍

ကျောင်းသို့ထွက်သွားပြီး၊ အဖေက ဈေးသွား၊ တည်ချက်၊ သားသမီးတွေ အဝတ်ဆင်ပေး၊ ကျောင်းထမင်းဘူး ထည့်၊ နောက်ဆုံး အမေ့ကျောင်းသို့ ထမင်းချိုင့်ပို့ပြီးမှ အဖေ ရုံးသို့သွားသည်။

သည်တော့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ အမေ့ထက် အဖေနှင့် ပိုရင်းနှီးကြသည်မှာ မဆန်း။ ကျွန်မက အဆိုးဆုံး၊ မောင်နှမထဲမှာ နို့ညှာဖြစ်ရာ အငယ်ဆုံးက အမေကပ်သလောက် ကျွန်မက အဖေ့သမီး၊ အဖေနှင့်အိပ်၊ အဖေနှင့်စား၊ အဖေနှင့်တိုးတိုးပြော၊ အဖေနှင့် ဖွဖွရယ်၊ ကျွန်မငယ်စဉ်က အဖေနှင့်အိပ်လေ့ရှိရာ တစ်ညတော့ တစ်ရေးနိုးကြီး ကျွန်မ အဖေ့ကို လက်ကလေးနှင့် စမ်းလိုက်သည်။ အဖေ့ကို မတွေ့။ ကျွန်မ ခြင်ထောင်ပြင်ထွက်၍ မှောင်ထဲမှာ စမ်းပြီး လျှောက်လာသည်။ အောက်ထပ်ဆင်းမည့် လှေကားထိပ်ရောက်တော့ ရပ်ပြီး အောက်ထပ် မီးဖိုချောင်ဆီ မျှော်ကြည့်သည်။ အဖေ စောစောကြီး ဆွမ်းထချက်လေသလား။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆွမ်းအိုးရောက်လျှင် အဖေ ဆွမ်းထချက်လေ့ ရှိသည်။ ကျွန်မ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် အောက်ထပ်ဆင်းလိုက်သွားသည်။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ မှောင်နှင့်မည်းမည်း မီးဖိုထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ကျွန်မ ပြန်မတက်ရဲတော့၊ အသံကုန်ဟစ်၍ ငိုတော့သည်။

“အဖေ ဒီမှာ၊ အဖေ ဒီမှာ”

အဖေက အပြေးအလွှား ဆင်းလာပြီး ကျွန်မကို ခေါ်ရသည်။

“အဖေ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“အဖေအိပ်နေတာလေ”

“သမီး စမ်းလိုက်တာ၊ အဖေ့ကို မမိပါဘူး”

“ဟိုဘက်ထောင့်ကို ရောက်နေလို့ပါ သမီးရဲ့”

အဖေနှင့် ကျွန်မက အဲသလိုမျိုး။ တစ်နေရာရာသွားဖို့

ဆိုက်ကားစီးပြီးဆိုပါစို့။ ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ ဆိုက်ကား နောက်ခုံကမစီး။
အဖေကလည်း စိတ်မချ။ သူ့ပေါင်ပေါ်ကသာ စီးစေသည်။ ကျွန်မ အရပ်ထွက်၊ ခြေတံ
လက်တံတွေ ရှည်လာပြီ အဖေပေါင်ပေါ်မှာ မစီးသင့်တော့သည့် အရွယ်အထိ
အဖေနှင့်သွားလျှင် ဆိုက်ကားနောက်ခုံမှာ မစီးဖြစ်။ အဖေက လမ်းထွက်လျှင်
ကျွန်မကို ခေါ်သွားလေ့ရှိရာ ယုတ်စွအဆုံး နယ်တွေမှာ အမတော်ကြေး
လိုက်ပေးလျှင် ကျွန်မပါသည်။ အဖေတို့ရွာလူကြီးတွေ ညဘက် ဖဲရိုက်မှာစိုး၍
ကျွန်မမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ရတာ အမော။ ကြာတော့လည်း ကလေးပီပီ
အိပ်ပျော်သွားသည်ပင်။ အဖေနှင့် မော်လမြိုင်ဘက် လိုက်သွားလျှင်တော့
ဇင်းကျိုက်ဘူတာမှ ကြက်သားရင်ပုံကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်တို့ဖြင့် စားရသည့်
ထမင်းထုပ် ပူပူနွေးနွေးကို ကျွန်မ သဘောကျမဆုံး။ မီးရထားနောက်က
ပြေးလိုက်လာသော ဓာတ်တိုင်တွေ၊ သစ်ပင်ကြီးငယ်တွေ၊ ကျေးငှက်တွေ၊
လယ်ကွင်းတွေက ကျွန်မအတွက် မရိုးနိုင်စွာ။ ကြာတော့လည်း မီးရထားကြီးက
ဂျုံးဂျုတ်၊ ဂျုံးဂျုတ်၊ ကျွန်မကလည်း အဖေဘေးမှာ ငိုက်မြည်းငုတ်တုတ်။
ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ဘဲ ထိုသို့ လိုက်ပါနေသည်ကို အမေမှာ ဆူပူ၍ မပြီးနိုင်။

ကျွန်မ အဖေမင်သဖြင့် ခွတီးခွကျ ဖြစ်ရပုံကလေး သတိရသေးသည်။
တစ်ခါတော့ ကျွန်မမျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ အနာဖြစ်ရာ ဆေးရုံတက်ကုသရလေသည်။
ဆေးရုံမှာ ညအိပ် ဘယ်သူစောင့်မည်လဲ။ စောင့်မည့်သူက အဖေဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မကို
အမျိုးသမီးအခန်းမှ အမျိုးသားအခန်းသို့ ပို့လိုက်လေသည်။ ယောက်ျားကြီးတွေ
ကြားထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မိန်းကလေး။ ကလေးအရွယ်ဖြစ်၍
တော်တော့သည်။ နယ်ဆေးရုံမို့လည်း တော်တော့သည်။

ထိုသို့ အဖေ အလိုလိုက်ကောင်းသဖြင့် ကျွန်မသည် ဆိုးဆိုးကလေး
ဖြစ်နေ၏ ။ အထူးသဖြင့် အစားအသောက်နှင့် ပတ်သတ်လျှင် ကျွန်မ
ဗိုလ်ကျလေ့ရှိသည်။ ဟိုဟာမစား၊ သည်ဟာမစား၊ အကြေးမရှိသည့် ငါးမစား ဆိတ်၊
ဝက်၊ ဘဲ၊ အမဲ မစား၊ ကြက်ဆိုလျှင် ရင်ပုံမှ၊ သားရေမစား၊ အသည်းမစား၊ ခေါင်း

ခြောက်ထောက်မစား၊ ဝက်သားမစားသော်လည်း ဝက်ခေါင်းသုတ်ဆိုလျှင် ခေါင်းမဖော်တော့။ တစ်ခါတော့ ထမင်းဝိုင်းမှာ မိသားစု ဝိုင်းထိုင်ပြီးမှ ရှိသည့်ဟင်းတွေ မကြိုက်ဘူးဖြစ်ကာ ဝက်ခေါင်းသုတ်နှင့်မှ စားမည် ဖြစ်လာသဖြင့် အဖေမှာ လက်ထဆေး၍ အတော်ဝေးဝေး ဘုရားဈေးမှ ဝက်ခေါင်းသုတ်ကို ဆိုက်ကားနှင့် သွားဝယ်ကျွေး ရဖူးသည်။

သည်လို အဖေ ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်သလောက် အမေကတော့ ကျွန်မတို့ကို တင်းတင်းဆက်ဆံ၏။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းစာနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလျော့မပေး။ ဆူပူမာန်မဲရိုက်နှက်၏။ အဖေနှင့်ကား တကျက်ကျက်။ အဖေက အလျော့ပေးလွန်းသဖြင့် အမေက တင်းသည်ထက်တင်းလေရာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမအားလုံးမှာ အဖေမှအဖေ ဖြစ်နေတော့သည်။ နွေကျောင်းပိတ်၍ အမေ တရားစခန်းဝင်လျှင် ကျွန်မတို့မှာ ပျော်လို့မဆုံး။

“ဒီနေ့ ထမင်းမချက်ဘူး။ ဒီပေါက်ဝယ်စားမယ်”

“ဝေး...ဟေးဟေး”

“ဒီနေ့ ငါးရုံကောင်းကောင်း ရလာလို့ သထုံမုန့်တီ လုပ်ကျွေးမယ်”

“ဝေး... ဟေးဟေး”

“ကြယ်တာရာရုံးမှာ အင်္ဂလိပ်ကားကောင်းကောင်း ဝင်တယ်။ အဖေ လက်မှတ်ဝယ်လာပြီ”

“ဝေး... ဟေးဟေး”

ဖြစ်နေကြပုံ။ ဖြစ်နေကြပုံ။ အမေမရှိသည်နှင့် အဖေနှင့် သားသမီးတွေ လွတ်လပ်ရေးရကာ ပျော်ပွဲဖွဲ့နေကြပုံများ။ မနက်စောစောမထသဖြင့် အော်မည့်သူမရှိ။ တံမြက်စည်းမလှည်းသဖြင့် အော်မည့်သူမရှိ။ သုံးရေမထည့်သဖြင့် အော်မည့်သူမရှိ။ အဖေက သားသမီးတွေ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် အမိန့်ဩဇာပေး၍

ခိုင်းလေ့မရှိ။ ဘယ်သူလုပ် မလုပ်၊ အဖေကတော့ သူ့အလုပ် သူလုပ်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အဖေအင်္ကျီ မလျှော်ပေးခဲ့ရ။ အဖေက တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ ထမင်းဟင်းချက်သည့်အပြင် သူ့အဝတ်ကိုလည်း သူလျှော်ဝတ်သေး၏။ သည်တော့ ကျွန်မတို့မှာ အဖေဝတ္တရား ဘာမှနားမလည်။ အဖေကလည်း မခိုင်း။ ကြာတော့ ကျွန်မတို့ လူရည်လူသွေး ညံ့လာသည်။ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်မက အဆိုးဆုံး။ အဖေမရှိလျှင် ဘာမှ ရပ်တည်၍ မရ။ ကျွန်မ ကိုးတန်းရောက်နေပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေသေသည်ဟုမက်၍ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ငိုနေသည်မှာ မပြီးမစီးနိုင်။

“အဖေသေတယ်အိပ်မက်တာ ကောင်းတာပေါ့။ အဖေ အသက်ရှည်ဦးမယ်။ အတိတ်နိမိတ်ဆိုတာ ဆန့်ကျင်ဘက်ယူရတယ် မငိုနဲ့၊ မငိုနဲ့”

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အခုနေ့များ အဖေ တကယ်သေသွားလျှင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လောကအလယ်မှာ ဘယ်လိုနေရမည်နည်း။ ထိုစိုးရိမ်စိတ်က ကျွန်မကို အ စဉ်အမြဲခြောက်လှန့်နေ၏။

ထိုတွယ်တာစိတ်သည် နှစ်တွေကြာတော့ ရွေ့လျားပြောင်းလဲခြင်း သီအိုရီအရ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းကို လင်ယောက်ျားလို တစ်မျိုး၊ အဖေလိုတစ်မျိုး ကျွန်မချစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ကိုကိုကို တစ်ဘဝလုံးပုံ၍ ချစ်သည်ဖြစ်ရာ ကိုကိုမှာ ကျွန်မဘဝ၏ အားထားရာ မဏ္ဍိုင်ကြီးဖြစ်တော့သည်။ ကိုကိုမရှိလျှင် ကျွန်မ မနေတတ်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ကိုကိုမပါဘဲ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်၍ မဖြစ်။ သူ တာဝန်နှင့် ခရီးရှည် ထွက်သွားသည့်ညတွေဆို ကျွန်မမှာ ချောက်ချားအားငယ်၍ မဆုံးနိုင်တော့။

ကျွန်မ တွယ်လွန်းသဖြင့် အတွယ်ခံရသည့် ကိုကိုမှာ မသက်သာ။ ထောက်ထား ညှာတာမှုတွေနှင့် အိမ်ထောင်ရေး ချမ်းသာသူခကို အပြည့်အဝမရရှာ။ ကျွန်မ တစ်ခါက တွယ်ခဲ့သည့် အဖေမှာ ကျွန်မအိမ်ထောင်ကသွားတော့ ပေါ့ပါသွားမည်ပင်။ ထိုပေါ့ပါးမှုသည်ကား တစ်ခဏတာမျှသာ။ ကျွန်မ

ကိုယ်လေးလက်ဝန်ဖြစ်လာတော့ အိမ်ကို တမ်းတလောသည်။ အထူးသဖြင့် စားချင်တာ ချက်ကျွေးတတ်သော အဖေ့ကို အလွမ်းကြီး လွမ်းလာသည်။ သို့နှင့် အလုပ်ပါ ပြောင်းရွှေ့တင်၍ ကျွန်မ အဖေအိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့တော့သည်။ အခုတော့လည်း ကိုကိုကို အလွမ်းသား။

“ဟဲ့...သမီး၊ ဪ... ဝိုင်နေပြန်ပြီ။ ထမင်းလည်း အရာမယွင်းသေးပါလား။ လရင်နေပြီ။ အစားအသောက်မမှန်ရင် သမီးပဲ ဒုက္ခဖြစ်ဦးမယ်။ အဖေချက်ထားတာတွေ သမီး ခံတွင်းမလိုက်လို့လား။ ဘာစားချင်လဲပြော”

“ဝက်ခေါင်းသုတ်စားချင်တယ် အဖေ”

“ဝက်ခေါင်းသုတ်၊ ကောင်းပြီ။ ကျွေးမယ်။ ဒီ ငါးဆုပ် ငါးလုံး အဖေရှေ့မှာ ကုန်အောင်စားပြ”

ကျွန်မလက်တို့ ကရင်ဆေးထည့်ထားသော ငါးဘတ် ငါးဆုတ်လုံး ပန်းကန်သို့ လှမ်းလေသည်။

*

ငယ်စဉ်က မနက်စောစော အိပ်ရာထပျင်းသည့် ကျွန်မကို ယခုတော့ အဖေက အလွတ်မပေးတော့။ မနက် ဝေလီဝေလင်းဆို အဖေကနိုးလေပြီ။

“ထ...ထ သမီး၊ ပျင်းမနေနဲ့။ လမ်းလျှောက်ရအောင်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုတာ လမ်းလျှောက်ရတယ်၊ ဒါမှ မွေးရ ဖွားရ လွယ်မှာ”

“မွေးဖွားရက်မတိုင်မီ ရန်ကုန်သို့ ကြိုတက်လာပြီး အိုဂျီနှင့်အပ်သော်လည်း လရင့်သွားပြီဖြစ်၍ ကလေးက မလှည့်တော့ပါ။ ဆံပိုင်းနှင့်ပဲ

မွေးဖိုး သေချာနေသည်။ မွေးဖွားရခက်လျှင် ဗိုက်ခွဲချင် ခွဲရမှာမို့ အစိုးရ ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံမှာ မွေးဖို့ စီစဉ်ထားကြသည်။ အမေရော အဖေပါ ကျွန်မဗိုက်ကိုစောင့်ဖို့ ရန်ကုန်လိုက်လာကြသည်။ အမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရံပါပဲ။ ဘာကိစ္စမဆို အဖေပဲ ဦးဆောင်သဖြင့် ရန်ကုန်မှာ ဟိုသွား၊ သည်သွား၊ ဘတ်စကားခရီး ဦးဆောင်လည်း အဖေ၊ ဈေးဝယ် ထမင်းချက်လည်းအဖေ၊ သမီးကို လမ်းလျှောက်ခေါ်ထုတ်လည်း အဖေနှင့် အဖေမှာ အလိုလိုနေရင်း ရာထူးတွေ တိုးနေတော့သည်။

ကျွန်မတို့က ကံဘွဲမှာ တည်းရာ ကံဘွဲသံလမ်းမှ မိုးကောင်းဘုရားအထိ တစ်ပတ်လျှောက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောင်ဥက္ကလာဘက် နန္ဒဝန်ဈေးအထိ လျှောက်ကြသည်။”

“ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်လျှောက်၊ အသက်ကို ပြင်းပြင်းကလေးရှု။ မနက်ခင်းလေဆိုတာ လန်းဆန်းတယ်။ အဆုတ်အားကောင်းတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျန်းမာလန်းဆန်း အားအင်ပြည့်ဖြိုးမှ”

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တွေ မစီးနဲ့လေ။ အဖေဝယ်ပေး၊ ထားတဲ့ စလစ်ပါကလေးတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ လှချင်တာကလည်း နေရာတကာပဲ။ ကိုယ်လှချင်တာ အရေးမကြီးဘူး။ အထဲကကလေး ထိခိုက်နေဦးမယ်”

အဖေနှင့် ကျွန်မ ထိုသို့ ဝီရိယကောင်းနေချိန်၌ အမေက သူ့ရဲ့ မမြင်ရသေးသည့် မြေးအတွက်၊ အနီးတွေ၊ အင်္ကျီတွေ ချုပ်နေသည်။ ကျောကွဲ ကြိုးတပ်အင်္ကျီ ကလေးတွေ၊ အနွေးထည်၊ ဘောင်းဘီတို၊ ဘောင်းဘီရှည် အစုံပါပဲ။

“ဟင် . . . အမေကလည်း ဘာမွေးမှန်း မသိသေးဘဲနဲ့ အင်္ကျီတွေချုပ်ထားတော့ သင့်ပါမလား”

“အမေချုပ်တဲ့ အင်္ကျီတွေက ကျားရော၊ မပါ ဝတ်လို့ရတဲ့ အင်္ကျီမျိုးပါ။ ဒီမှာကြည့်။ ဒီကော်လာကလေးနဲ့ဆို ယောက်ျားကလေး ဖြစ်ဖြစ်။

မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ပါလေ့”

“အမေ့အင်္ကျီတွေက စီမံကိန်းအင်္ကျီတွေပါလား။ ကြီးလိုက်တာမှ”

“အေး၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ငါ့သမီးပြောတာ။ အမေက ကလေးခြောက်လ အထိမှန်းပြီး ချုပ်ထားတာလေ။ သွားငုတ်တုတ်၊ လူငုတ်တုတ်အရွယ်အထိ ဝတ်လို့ရအောင်”

ထိုကလေးအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတွေကို အမေ စက်နှင့်မချုပ်ပါ။ လက်နှင့်ချုပ်ပါသည်။ အမေသည် ရှေးဟောင်းဆရာမကြီးပီပီ၊ အချုပ်အလုပ်က ကျွမ်းကျင်သေးသပ်ပါပေ။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချုပ်နေလိုက်သည်မှာ တစ်နေ့လည်းမပြီး။ နှစ်နေ့လည်း မပြတ်။ လက်ချုပ်အပ်ကို ချပြန်တော့ သိုးမွေးဦးထုပ်ကလေးတွေ၊ ခြေစွမ်း၊ လက်စွပ်ကလေးတွေ ထိုးနေပြန်သည်။

သို့မွေးဆို၍ ကျွန်မ အပျိုဖော်ဝင်စက အမေ နှစ်ချောင်းထိုး သင်ပေးဖူးသည်။ ပျင်းရိပြီးငွေ့လိုက်သည်မှာ မပြောပါနှင့်တော့။ အပ်တံ အရှည်ကြီးတွေနှင့် ရှည်လျားသော ချည်ခင်တွေကို ဟိုကကော၊ သည်ထိုးပြုပြီး ပစ္စည်းဖြစ်အောင် လုပ်သည့် အလေ့အထ ပညာရပ်ကို ဘယ်သူကများ စတင်တီထွင်လိုက်ပါလိမ့်။ ထိုသို့ စိတ်ရှည်သည်းခံခွဲခတ်ရသည့် အလုပ်ဆိုလျှင် စိတ်မပါ၍ လား မသိ။ ကျွန်မ အပေါ်ထိုး အောက်ထိုးပင်ဖြောင့်အောင် မထိုးနိုင်။ အမေလစ်သည်နှင့် အပ်တံများ ချောင်ထိုးကာခြံထဲ ဆင်းဆော့လေတော့သည်။

“သိုးမွေး မထိုးချင်ရင် ခြံထဲမှာ ကျနေတဲ့ အုန်းလက်တွေကို တံမြက်စည်းဖြစ်အောင် သပ်စမ်း”

နောက်ဆုံး အမေစိတ်ဆိုးပြီး အပြစ်ဒဏ်ချတော့ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အုန်းပင်အောက် ရောက်သွားတော့သည်။ သိုးမွေးထိုးတာနှင့်စာလျှင် ဓားပါးကလေးဖြင့် အုန်းလက်သပ်ရသည်က တော်ဦးမည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်မမှာ အချက်အပြုတ်လည်း အဖေ့ကို မမီ။

အချုပ်အလုပ်လည်း အမေ့ခြေရာမနင်း။ အဖျင်းကြီး ဖျင်းနေလေ၏ ။

ဘယ်သူမှ မတွန်းထိုး၊ မနှိုးဆော်ရဘဲ ကျွန်မ လိုလိုလားလား လုပ်သည့်အလုပ်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အဲဒါက စိတ်ကူးယဉ်သည့်အလုပ်ပင်။ ကျွန်မ မွေးလာမည့် ကလေးအတွက် ကျွန်မ ကြိုတင် စိတ်ကူးပြီးသား ကျွန်မက စနေသမီးဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဟူးသမီးကလေးမွေးလျှင် ကောင်းမည်။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးတောက်တောက်၊ ဆံပင်ကောက်ကောက် သမီးကလေးကို ဂါဝန်လှလှတွေ ဝတ်ပေးမည်။ ပိကျိပိကျိမြည်သည့် ဖိနပ်ကလေးနှင့်ဆို ကျွန်မသမီး ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလိုက်မည်လဲ။ ပြီးတော့မှ သိပ်လှတဲ့ သမီးကလေးအတွက် အလှဆုံးနာမည်တစ်ခု။

“အရူးမ၊ နာမည်ဆိုတာ နေ့သင်နံသင့် မှည့်ရတာ ။ ကိုယ်မှည့်ချင်တာ မှည့်ရင် ကလေးမှာ ခိုက်ရော”

အဖေက ကျွန်မဖြစ်နေတာကို ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးတုံးပြုံးတုံး လုပ်ပြီး ပြောတော့ ကျွန်မ သိပ်ပြီး လက်မခံချင်။

“ကျွန်မနာမည်လဲ အဖေမှည့်ချင်တာ မှည့်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဟင်း . . . ကြည့်ပါလား။ ကျွန်မနာမည်ဆို လှလည်း မလှဘူး။ သူများတွေက ဒီနာမည် ခေါ်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကို မခေါ်သလို ခံစားရတယ်”

ကျွန်မက သည်လို အငေါ်တူးတော့ အဖေက ကွမ်းချေးထပ်နေသော သွားများကို ပေါ်အောင် ရယ်ကာ -

“မှည့်ချင်သလို မှည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ နေ့သင်နံသင့်ပါ။ သမီးက စနေသမီးမို့လို့ ဗုဒ္ဓဟူးနံနဲ့ တွဲပေးထားတာ”

“ဒါဆိုလည်း စကားလုံး အလှအညွန့်လေးတွေ တွဲရောပေါ့ အဖေရာ။ အခုတော့ ဒါပဲနော်။ ကျွန်မက ကျွန်မသမီးကို စိတ်ကြိုက် နာမည်ပေးမှာ။ အဖေတို့ လိုက်ခေါ်ဖို့သာ ပြင်ထား”

“ကဲ... ဆိုပါဦး။ ဘာနာမည် ရွေးထားလို့လဲ”

“ပန်းယဉ်နွဲ့ဟန်တဲ့။ ပန်းကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးနွဲ့နှောင်းသော
ဟန်အမူအရာရှိသူလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်”

“အလိုလေး၊ နာမည်ကလည်း ပန်းယဉ်နွဲ့ဟန်တဲ့လား။
ဘာနာမည်လဲဟ။ ရထားထွက်နာမည်ကြီး”

“ဟင်... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဖေ့ရဲ့မြေးမှာ နာမည်က ရှည်တော့ ခေါ်နေရင်းနဲ့
ရထားထွက်သွားရော”

“အဖေနော်”

*

ကံကြမ္မာရထားသည် ရက်ချိန်း သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း မလွဲမသွေ
ဆိုက်ရောက် လာလေသည်။ ကျွန်မကိုယ်ဝန်က အနေအထား မမှန်သော်လည်း
လနစ်စဉ်က စစ်မေးသမျှ မေးခွန်းများ အတိအကျ ဖြေနိုင်သဖြင့် ဆရာဝန်၏
ခန့်မှန်းရက်မှန်လေသည်။ ထိုရက်မှာပင် ဗိုက်ထဲက တရစ်ရစ်နာလာ၏။
နာရိုးနာစဉ် မဟုတ်သည်နှင့် အမေ့ကို ပြောလိုက်တော့ တစ်အိမ်လုံး
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတော့၏။ ကျွန်မမှာ ကာယကံရှင်ပီပီ အထူးပင်
စိတ်လှုပ်ရှား နေမိ၏။ ပြက္ခဒိန်ကို လှန်ကြည့်တော့ တနင်္လာနေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့်
အဝေးကြီးပါလား။ အိုး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောချောမောမော ဖြစ်ဖို့သာ အဓိက
မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မအနေအထားက ကံကြမ္မာကို စိန်ခေါ်နေသည့် အနေအထားမို့
ရန်ကုန်ရောက်စက အပြင်ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ သွားပြစဉ် “အခက်အခဲဖြစ်လာရင်

လူကြီးအသက်ကို ရအောင်လုရမှာပဲ။ ကလေးကတော့...” ဆိုသည့် စကားကလည်း အနီးကပ်ခြောက်လှန့်နေသေးတော့၏။ ကံကြမ္မာက ကျွန်မကို တစ်ချိန်တည်းမှာ အခွင့်အရေး နှစ်ခုပေးပါမလား။ တချို့မွေးခုံပေါ်မှာပင် မီးဖွားနိုင်၍ အသက်ကုန်သွားသော မိခင်လောင်းတွေအကြောင်း ကြားထားဖူး၍ ဆေးရုံသွားလျှင် ဝတ်ရန် ဝတ်စုံကို ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ရွေးဖြစ်သေး၏။ အကယ်၍ ကျွန်မ မွေးခုံပေါ်မှာ အသက်စွန့်ရပါက ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ ကလေးနှင့် ဆိုလျှင် ...။

“ဟဲ့... သမီး၊ မပြီးသေးဘူးလား။ ဆေးရုံသွားဖို့ ကားအသင့်ရောက်နေပြီ”

“ပြီးပါပြီအမေ၊ လိုင်နာကလေးဆိုးဖို့ ကျန်နေလို့ပါ”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့၊ မီးဖွားမယ့်သူက ရှူတင်သွားမှာ ကျနေတာပဲ။ တက်... တက်... ကားပေါ်ကို”

အမေက မြည်တွန်တောက်တီးပြီး ကားပေါ်ပါလာတော့ ဒရိုင်ဘာရှေ့မှ မှန်ဖြင့် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်မိသေး၏။ အင်း မဆိုးပါဘူး။

အရှေ့ပိုင်း ဆေးရုံကြီးရောက်တော့ အမေတူမ မမလှနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံလေသည်။ မမလှက သည်ဆေးရုံမှာ အထက်တန်း သူနာပြုဆိုပါလား။ အမေလည်း သည်လိုအချိန်မှာ သူတူမကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဝမ်းသာမဆုံး။ အမေတူမဆိုတော့ ကျွန်မနှင့်လည်း ညီအစ်မတော်သည်ပေါ့။ ယခုမှ တွေ့ရပေမဲ့ သွေးက စကားပြောသည်ထင်။ မမလှက ခင်ခင်မင်ခင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ။

“ဒါလား၊ မွေးလူနာ”

“အင်းလေ၊ ဒီမနက် ဗိုက်နာတယ်ဆိုလို့ ဆေးရုံတက်လာကြတာ”

ကျွန်မကိုယ်စား အမေကပြောတော့ မမလှက ကျွန်မပခုံးကိုဖက်ပြီး ဝ
“မွေးလူနာကလည်း လှပကျော့ရှင်းနေလိုက်တာ၊ ဒီပုံဆို မမွေးသေးဘူး”
“ဟင်”

“ဒီပုံဆို မမွေးသေးဘူး။ ငရုတ်သီးစပ်မှ မွေးမယ်။ လာ... လာ ဆေးရုံမှာ
နေရတာ ပင်ပန်းတယ်။ မမလှတို့ အိမ်သွားစို့။ တော်တော်နာမှာတက်ကြတာပေါ့”

သည်လိုနှင့် ဆေးရုံနှင့် မနီးမဝေး မမလှအိမ်မှာ မွေးချိန်စောင့်၊
ဗိုက်နာကြလေသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ငရုတ်သီးစပ်မှဆိုသည့် စကားကို
နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

“ဟင်း...ဟင်း... ကျွတ်... ကျွတ်” ဒီအနာကား မည်သည့်
အနာနှင့်မျှမတူ။ ထူးခြားဆန်းပြားသော အနာမျိုးဖြစ်၏။ ဆက်တိုက်လည်း မဟုတ်၊
ထုံးပိုင်းထုံပိုင်း။ အနာစူးသွားလိုက်၊ ဖျော့သွားလိုက်၊ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် နာလိုက်၊
ခပ်ကျဲကျဲနာလိုက်၊ ထိုင်မရ ထမရ၊ အော့ချင်သလို၊ အန်ချင်သလို၊ ဘယ်သူ့ကို
ကိုင်တွဲ၊ ဘယ်အရာကို ကုတ်ဆွဲရမည်မသိ။ ကျွန်မသည်လို
ယောက်ယက်ခတ်လာတော့ အဖေက ဧည့်ခန်းမှ လူးလားခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်
ဂုဏ်တော်ကွန်ခြာ ရွတ်နေ၏။ အမေက အင်္ဂုလိမာလသုတ်ရွတ်ကာ မကြာမကြာ
မမလှနှင့် တီးတိုးတိုင်ပင်၏။ ကိုကိုရေ၊ အဝေးမှာ ရောက်နေသော ကိုကို့ကို၊
တမ်းတရမလား။

အခုနေများ ကိုကိုအနားမှာရှိလျှင် အဖေလိုပဲ ဂုဏ်တော်ကွန်ခြာ
ရွတ်နေမှာလား။ အနည်းဆုံးတော့ လက်ဖျားကလေးတွေကို ဖျစ်ပြီး အားပေးမှာပေါ့။
နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မအတွက် အလိုအပ်ဆုံးအရာဟာ နားလည်ကျွမ်းကျင်တဲ့
ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ်...

“ကဲ... ကဲ ဆေးရုံသွားကြစို့”

တစ်ညနှင့် နောက်တစ်ရက်လုံးလုံး မမလှအိမ်မှာနေပြီးမှ တကယ်တန်း
ငရုတ်သီးစပ်လာမှ ဆေးရုံကို တက်လာတော့ ဘာအင်္ကျီဝတ်မိမှန်းပင် မသိ။
အဖြူလား၊ အပြာလား၊ အဝါလား။ လိုင်နာလည်း မဆိုးနိုင်။ ခြေလက်တွေကို
အနိုင်နိုင်သယ်၍ ဆံပင်ဖွာလံကျဲနှင့် ကားပေါ်ရောက်တော့ ဒရိုင်ဘာရှေ့က
မှန်ကိုကြည့်ဖို့ နေနေသာသာ ဘယ်လိုဘယ်ဆေးရုံရောက်လာမှန်းပင် မသိ။

“အိုဂျီ လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတဲ့”

တာဝန်ကျဆရာမက မမလှကို လှမ်းပြောလိုက်သည့် အသံလာပါတော့
ဒေါက်တာ မြန်မြန်လာပါတော့။ ဝေဒနာလှိုင်းလုံးတို့က အလုံးအရင်းနှင့်
တိုးဆောင့်လာသည်။ စောစောကထက် အနာပိုစိပ်လာသည်။
ငရုတ်သီးစပ်ရုံတင်မဟုတ်တော့၊ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ပူလောင်နေ၏ ။
လက်နှစ်ဖက်သည် သံခုတင်လက်ရမ်းကို တင်းတင်းဆုပ်၍ ခြေနှစ်ဖက်သည်
သံခုတင်ခြေရင်းကို တင်းတင်းကန်၏ ။ တင်းထားစမ်း၊ တင်းထားစမ်း၊
ဒီပင်လယ်ဟာ မိန်းမတိုင်း (မိခင်တိုင်း) ဖြတ်သန်းရမည့် ပင်လယ်။
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမှ ထူးပြီး ခံစားရသည်မဟုတ်။ အမေဆိုသည့်
နေရာသည်လည်း လူတကာနှင့် ထိုက်တန်သည်မဟုတ်။ အမေဖြစ်နိုင်လောက်သည့်
အရည်အသွေးရှိမှ၊ အမေဖြစ်နိုင်လောက်သည့် ခံနိုင်ရည်ခွဲသတ္တိ ရှိပါမှ။

“မမလှ၊ ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲဟင်”

“ညဉ့် ဆယ်နှစ်နာရီကျော်ပြီ”

“တကယ်ကျော်ပြီလား”

“ကျော်ပြီ”

ဒါဆို ဗုဒ္ဓဟူးကူးပြီပေါ့။ ဗုဒ္ဓဟူးဖြစ်ဖို့ သေချာပြီ။ ဗုဒ္ဓဟူးသမီးကလေး
အမေ့ဆီ အမြန်လာပါတော့။

“ဒေါက်တာ လာပြီ”

တွန်းလှည်းပေါ် ရွှေ့သံ၊ တွန်းလှည်းတွန်းသံ၊ အခန်းတစ်ခုရဲ့ ခုတင်ပေါ်။ နှာခေါင်းနှင့် မယဉ်သောဆေးနံ့၊ အရက်ပျံ့နှံ့တို့ ထောင်းထောင်းပျံ့နေသော နေရာတစ်ခု။ အသံတိုးတိတ်သော်လည်း မြန်ဆန်သွက်လက်သော လှုပ်ရှားမှုတို့ဖြင့် ထိတွေ့ကိုယ်တွယ်နေမှုများ၊ သူတို့အားလုံး လက်နက်အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်လျက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော သူရဲကောင်းတွေလို။ ဒေါက်တာကား သူ့တပ်ကို သူ့ပညာကုန် ထုတ်သုံး၍ နိုင်အောင် စီးနေသည်။ ကျွန်မအဖို့တော့ တောင်က အပေါ်ရောက်ခါနီး လေ မောလေ၊ သည်ပုံနှင့် တောင်ထိပ်များ ရောက်ပါဦးမလား။

“အားတင်းထားစမ်း ညီမရေ၊ မိန်းကလေးကွဲ့၊ မိန်းကလေး။ ဆုံပိုင်းနဲ့ အသေအချာပါပဲ။ စိတ်မလျော့လိုက်နဲ့နော်။ ဗုဒ္ဓဟူးသမီးကလေး လိုချင်တယ်ဆို။ လာနေပြီ လာနေပြီ။ ဗုဒ္ဓဟူးသမီးကလေး။ စိတ်ကိုတင်းထားနော်”

အို... မြင့်လိုက်တဲ့တောင်၊ မတ်လိုက်တဲ့တောင်၊ တိမ်တွေကိုတောင် ထိန်းရှိုက်ကြူနေပြီပါလား။ တောင်ထိပ်ရောက်တော့ ကျွန်မလက်တွေနဲ့ တိမ်ဆိုင်တွေလို လှမ်းယူဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ အိအိထွေးထွေး နူးနူးညံ့ညံ့ ကလေးပါလား။ လေပြည်ကလေးကလည်း သင်းသင်းမွှေးမွှေး။ နေခြည်နုနု ထွေးထွေးကလေးတွင်ပင် လက်လက်ဖြာလို့။ အောက်ကို ငဲ့ကိုင်းကြည့်တော့ အပြောကျယ်သည့်ပင်လယ်။ မနေ့တစ်နေ့က ကျွန်မဖြတ်ခဲ့သည့် လှိုင်းထန်သည့်ပင်လယ်၊ ခုတော့လည်း လွှာသင်ဖျူး လွန်လူးငြိမ်သက် စိတ်လက်ချချ အိပ်မောကျနေသလို။ အဆင်းကျတော့ သက်သောင့်သက်သာ၊ တိမ်ယာဉ်ရထားစီးပြီ သိမ့်သိမ့်ငြိမ့်ငြိမ့် ပြေပြေလျော့လျော့ကလေး။ တအိအိဆင်းလာလိုက်သည်မှာ ဆင်းလို့ဆင်းမှန်းပင် မသိ။

“ဟော... သတိရလာပြီ။ သတိရလာပြီ”

ဝေဝါးနေသော အမြင်အာရုံတွေ ကြည်လင်လာတော့ ပြုံးပြနေသည့်

အမေ့မျက်နှာ။ ကျွန်မကို မွေးခဲ့သည့် အမေ့မျက်နှာ။

ကျွန်မတို့မောင်နှမလေးယောက်ကို မွေးခဲ့သည့်၊ ကျယ်ပြန့်ပင်လယ်နှင့်
မတ်စောက်တောင် ကမ်းပါးကို လေးကြိမ်လေးခါ လူးလားတက်ဆင်းခဲ့သည့်
အမေ့မျက်နှာ။ အို... ကျွန်မ အမေ့ကို သနားလိုက်တာ။

“နောက်ထပ် ဂျစ်တူး၊ ဂျစ်တိုက်၊ အလှကြိုက်၊ အစားပုတ်မလေး
တစ်ယောက် တိုးလာပြီဟေ့”

ဟော . . . အဖေ့အသံ။ ကျွန်မခြေရင်း ခြင်းကလေးထဲက
သမီးသေးသေးလေးကို ငုံ့ကြည့်၍ ပြောနေသည့် အဖေ့အသံ။ ကျွန်မရင်ထဲ
လှိုက်လှဲတုန်ယင်စွာဖြင့် အမည်မသိဝေဒနာတို့ တွန်းထိုးရုန်းကြွလာသည်။

“အို... မီးတွင်းထဲမှာ မငိုရဘူးလေ”

ကျွန်မပါးပြင်ပေါ်မှ ကျမျက်ရည်များကို ပြိုင်တူသုတ်ပေးနေသည့်
အဖေနှင့် အမေတို့၏ လက်များကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ပြီး-

‘ကျွန်မရဲ့ ညဉ့်ဆိုးတွေ သမီးကလေးဆီ ဆင့်ကမ်းကူးစက်မသွားအောင်
အစွမ်းကုန် ကာကွယ်တားဆီးပျံ့မယ်’ ဟု အသံတိတ် ပြောနေမိလေသည်။

(ကျေးဇူးရှင်ဖေဖေ နှစ် ဉဝပြည့် မွေးနေ့ အမှတ်တရ)

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၁၊ မေ)

*